

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Στοιχισμένη
ὁ Γαβριήλ Σπυ

ΚΥΡΙΑΙ.

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ
κάνει όρατο δέγμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

„ΒΟΥΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Έναντι Χρηματιστηρίου

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει το όμορφότερον δέρμα. Είνε
άπολύτως άβλαβής. Συντηρεί την καλ-
λονήν και εξαλείφει τας ρυτίδας.

Κεντρική Αποθήκη :
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΣΩΔ. ΠΗΓΗΣ 48.-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ, ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι ύπο-
γραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βαβλία μεταχειρισμένα και βιβλιο-
θήκας. Γράψατε στούς Μπουκνέτον.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικόν Κεφάλαιον 10.000.000

Αποθεματικόν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Τό πυνότοτερον δίκτυον άντ)των έν Έλλάδι.

Έκτελεί πάσαν Τραπεζικήν έργασίαν ύπό λίαν
συμφέροντας όρους.

Δέχεται καταθέσεις όψεως προθεσμίας, και μέ
προσιδοποίησην μέ έπιτόκία άνάλογα των έν
τῇ άγορά έπικρατούντων εις τās σημερινās
τοποθετήσεις έπιτοκίων.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΊΖΙΑΝΣ

Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟΓΓΙΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Έκεί τετραετίαν ειδικός εις Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει μέ άγγο-
σαν δι' όλιγοήμερον άνωδόνον Θεραπείας τās παθήσεις στόματος και
δδόντων. Οδοντογγίτις, δυσθεσμίαν, Ργογθές και δι. δια νεοτάτων άπι-
στημονικών μεθόδων. Δέχεται 9-12 και 2-6 1)2. 51-δδός Γ' Χειρ-
Βοίου 51 πάτωμα 3ον.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΚΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
Έπαναφέρει το πρότερον χρώμα. Δέν
βάφει την επιδερμίδα και δυναμώνει
τās τρίχας.

Κεντρική Αποθήκη :
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΣΩΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48
Τιμή δρχ. 40 δια τās Έπαρχίας 50

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα συνι-
στώμεν την τε-
λειοτέραν έν Αθήναις Οφθαλμο-
λογικήν Κλινικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ
Υψηλήτου Οφθαλμολόγου, Όδός
Μενάνδρου 27 Τηλ. — 68.

ΤΟ „ΣΚΕΡΤΣΟ“

96—Άχαρνών—96

Έκδίδει την μεγαλειότεραν
συλλογήν πέλων.

Έπίσης άναλαμβάνει την
έκτέλεσιν και άποστολήν
παραγγελιών δι' όλας τās
Έπαρχίας.

Συνιστάται εις το
ραϊόν φύλον να
μάση τās είδη κα-
πισμού τῆς „G.I.T.“
Πρώτη εμφάνισις
φή τριχών πάσης
χρώσεω, στιγμιαία
άσυναγώνιστος εις
κεντρικόν πρατήριον
ART—GOUT—MO

2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Πώλησις χονδρική
λιανική και πολυ-
= διαμέρισμα βαφής

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ
ΔΧΑΡΝΩΝ 170Α. ΤΕΛΕ

ΟΔΟ-ΡΟ-Ν

Θέλετε οικονομίαν άνδρα-
Θέλετε να άποφύγετε την έντα-
του ιδρώτος από τās Μασχάλας
Χείρας ; Μεταχειρισθήτε το Λο-
κανικόν Άντι-Ιδρωτικόν

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Σταματά τόν ιδρώτα έπ' όσον
μεταχειρίζεσθε.
Παλείται εις όλα τās Φαρμα-
Μυροπολεία και Καταστήματα

Αποκλειστική χονδρική πώλη-
δι' όλην την Έλλάδα :

Τό Κατάστημα Άρωμα-
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚ

Όδός Κανάρη 10. — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλεφ. 21—68.

4 Ιουλίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

509

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Του διασήμου Γάλλου συγγραφέως
ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Όσοι αγαπούν και νοσταλγούνε τῇ ζωῇ του ά-
γοῦ, τῶν κάμπων, του έπαιθου, δά διαβάσουν
άσφαλώς μέ εύχαρίστηση τό θαυμάσιο αυτό διήγη-
μα του Ντωντέ, τό άριστοεργηματικά μεταφρα-
σμένο.

Τόν καιρό που φύλαγα τās κοπάδια στούς Λυμπερόν,
περνούσα βδομάδες ολάκερες χωρίς να ιδώ ψυχή, μο-
νάχος στα βοσκοτόπια μέ τό σκύλλο μου τό Λαμπρί
και τās πρόβατά μου. Μόνο κάποτε—κάποτε περνούσε
άπό τās λημέρια μου ό έρημίτης του Μόν—ντε—λ' Όδρ,
άναζητώντας άπλοίκους άνθρωπάκους, είτε ξεχώριζα
άπό μακρόν τῇ μονιγέροισμένην διηγαγόνος καλοβου-
νιάρη από τό Πιεμόν. Μα κι αυτοί, αγαθοί άνθρωποι...
είχαν καταστήσει σιωπηλοί από τῇ μοναξιά, έχασαν
κάθε διάθεση για κουβέντα και δέν είξεραν τίποτα
άπ' όσα λέγονται κάτω στα χωριά και στις πολιτείες.
Έτσι όταν κάθε δεκαπέντε μέρες άκουγα τό κουνούδι
του μουλαριού του ύποστατικού μας που κουβαλούσε
τίς προμήθειες τῆς δεκαπενταμερείας και έβλεπα λίγο-
λίγο να ξεπροβάλλη ό ύποταχτικός, είτε τό κόκκινο
κεφαλόδεμα τῆς θειά—Νοράντ, δοκίμαζα πραγματική
εύτυχία. Παρακαλούσα να μου διηγηθουν τās νέα του
χωριού, τās βαφτίσεις, τούς γάμους. Μα έκείνο που μ'
έκανε πιο πολύ ήταν να μάθω τί γίνεται ή θυγατέρα
των άφεντικῶν μου, ή κυρά μας ή Στεφανίτσα, ή
πιο όμορφη του τόπου. Χωρίς να φαίνουμαι ότι μέ
νοιάζει και πολύ, ρωτούσα άν συγχώρηγανε στις γιορ-
τές και στις βεγγέρες, κι άν άποχτούσε όλο και και-
νούργιους θαυμαστές. Και σ' όσους θά μέ ρωτούσαν
τι μέ μέλλει έμένα, φτωχό βοσκαροῦδι του βουνού για
τέτοια, θ' άπαντούσα πώς είμαι είκοσι χρονών και
πώς αυτή ή Στεφανίτσα είναι τό πιο όμορφο πλάσμα
που είδα στη ζωή μου.

Λοιπόν κάποια Κυριακή που περίμενα τίς προμή-
θειες τῆς δεκαπενταμερείας, έτυχε ναόρθουν πολύ άρ-
γά. Τό πρωτό συλλογισόμενον φταίει ή μεγάλη λειτουρ-
γία κατόπι, κατά τό μεσημέρι, έπιασε μία δυνατή
μπόρα και λογάριάζα πώς δέ θά μπορούσαν να βγά-
λουν τό μουλάρι σ' έκείνους τούς δρόμους όπως είχαν
καταστήσει. Έστερα κατά τίς τρεις σαν έαστέρωσε
πια ό ουρανός και τό βουνό λαμποκοπούσεν από τās
νερά που χτυπούσ' ό ήλιος, στο μουρμούρισμα των
φύλλων που στάλαζαν και στο κελάρημα των ξεχειλι-
σμένων ρυακιών, ξεχώρισα τό κουνούδι του μουλαριού
γοργό και χαρούμενο σαν ήχο Πασχαλινῆς καρμπάνας.
Μα τό μουλάρι δέν τ' άδηγούσεν ούτε ό ύποταχτικός,
ούτε ή γορά Νοράντ. Τ' άδηγούσε...μαντέψατε ποιός...
Η δεσποινίδα μας, παιδιά μου. Η ίδια μας ή δεσπο-
νίδα κατιομένη κυταρισόκορμη άνάμεσα στα καλά-
δια τās λυγαριάς, ροδοκοκκινισμένη από τόν ήρα
του βουνού και τῇ διοσίā τῆς μπόρας. Ό μικρός ήταν
άρρωστος. Η θειά Νοράντ είχε άδεια να πάη στα παι-
διά της. Η όμορφη ή Στεφανίτσα μου τάπε όλα αυτά
περνούοντας από τό μουλάρι και άκόμα μου είπε πώς
έφτανε άργά γιατί έχασε τό δρόμο. Μα καθώς φάν-
ταζε έτσι ομορφοστολισμένη μέ τῇ κορόλλα της,
μέ τās λουλούδια της, μέ τίς δαντέλλες της, έμοιαζε
πώς άρρωστος σε κάποιο χορό, παρό πώς έχασε τό
δρόμο άνάμεσα στα χαμόδετρα. Ω ! τό όρατο τό
πλασματάκι ! Δέ χόρταιναν τās μάτια μου να τῇ θω-
ροῦν. Η άλήθεια είναι πώς δέν τῇ είδα ποτέ από
τόσο κοντά. Κάποτε τό χειμώνα σαν κατέβαιναν τās
κοπάδια στούς κάμπος, στο χειμαδιό και γύριζα τῇ γύ-
στα στο ύποστατικό, περνούσε βιαστική τῇ σάλα δι-
χως να μιλά στους ύπηρέτες, πάντα στολισμένη και
περήφανη λίγο. Και τώρα τῇ είχα εκεί μπροστά μου
μονάχα για... α. Ήτανε να χάνω τό μυαλό μου !

Σάν έβγαλε τίς προμήθειες από τās καλάδια ή Στε-
φανίτσα, άρχισε να βλέπει μέ περιέργεια όλόγουρά της.
Ανασηκώνοντας λίγο τ' άραιο της φόρεμα τό κυρια-
κάτικο μπήκε στο "ντρί και ζήτησε να ιδῇ τόν τόπο
που κοιμόμουν, τι καχνί μέ τ' άχυρα και τῇ προβά,
τῇ καπόρα μου που κρέμονταν στη μάντρα, τῇ άγκλί-
τσα μου, τό ντουφεκι μέ τῇ τσακμακοπέτρα. Όλα
τούτα τῇ διασκέδαζαν. Έδώ λοιπόν εῖπε, φτωχέ μου
βοσκέ ; Πόσο θά στενοχωριέσαι σά βοσκέσαι καταμό-
νάχος. Τι κάνεις ; Τι συλλογίζσαι ; Μοῦρχονταν ή
επιθυμία ναπαντήσω : « Έσάς, κυρά μου » και δέ θά-
λεγα ψέματα. Μα ήτανε τόσο μεγάλη ή ταραχή μου,
που δέν εύρισκα λέξη να είπω. Θαρρῶ πώς τό έννοιω-
θε ή κακιά και εύχαριστιόταν να μεγαλώνῃ τῇ στεγο-
χώρια μου μέ τίς πονηριές της. Και ή καλή σου, βο-
σκέ, ανεβαίνει κάποτε να σε βλέπει ; Βέβαια θάνε κα-
βάλλα στη προσέαυνη κατάκαια αυτή ή νεράιδα ή Έστε-
ριλ που τρέχει στην βουνών τίς κορφές. Και καθώς
μου μιλούσεν ή ίδια έκείνη έμοιαζε τῆς νεράιδας Έ-
στεριλ μέ τό γλυκό της χαμόγελο, τό κεφαλάκι της

ΕΛΠΙΖΕΤΕ

Μπορεί και σεις μια μέρα ν' άποκτήσετε άνεσιν και
πλῆτον που τώρα τόσο τόν ζηλεύετε. Γι' αυτό σας
δίνει μια μεγάλη έλπίδα τό Έλληνικόν Λαχείον που
πα έ ει κάθε χρόνο στούς αγοραστές του

ΚΕΡΔΗ 33.000.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

που έπεφτε προς τα πίσω και τή βιάση της να φύγει, πού έκανε την έπισκεψη της να μοιάζει με έπιφοιτόν. Η Αντίο, βουρκωμένη, στο χαλκό, κυρά.

Και νάτην φεύγει σέρνοντας τα σανά καλάρια της. Όταν σκαπέτησε στο κατηφορικό μονοπάτι με φαινονταν πως τα χαλάρια που τριζάν και κατακυλούσαν κάτω από το πόδι του μουλαριού έπεφταν ένα-ένα στην καρδιά μου. Τάκουσα πολλή-πολλή ώρα και όσο να τελειώση ή μέρα έμενα αποκοιμισμένος, άτολιος να κινηθώ, μη δώξω τόνειρό μου. Τό βράδυ σαν άρχισαν να γαλαζώνουν οι κοιλάδες και τα πρόβατα στριμωνόνταν τόνα πλάι στάλλο βελάζοντας για να μπουν στο μαγνρί, άκουσα να με κράξη από την κατηφορία όχι πειά γελαστή όπως πρώτα, παρά τρέμοντας από το κρύο, από το φόβο κι από το μυστικισμό. Φαίνεται πως κάτου στην πλαγιά βρήκε τη Σόργη φουσκωμένη από τα βροχοζέφια και θέλοντας με κάθε τρόπο να περάση κιντύνει να πνιγί. Και τό πειό φοβερό που τέτοια ώρα ούτε έπροεπ να κρατή καπλάρι να περάση στο υποστάτικό, γιατί μοναχή της δε θάρρισκε ποτέ τό δρόμο λοξεύοντας κι εγώ δε μπορούσα νάφήσω έξω τό κοπάδι. Η σκέψη να ξενυχτήση στο βουνό την τυραννούσε πολύ γιατί θ' άνησυχούσαν οι δικοί της. Έγώ την ήσυχάζα: Οι νύχτες τόν Ιούλιο, κυρά μου, εινε μικρές. Εινε μια κακή στιγμήούλα μονάχα. Φούντωσα μια δυνατή φωτιά για να στεγνώση τα πόδια της και τό φουστάνι της τό μουνκεμένο από τα νερά της Σόργη. Ύστερα έβγαλα μπροστά της γάλα και τυριά. Μά ή μικρούλα δε σκεφτονταν ούτε να στεγνώση, ούτε να φάη και καθώς έβλεπα τα χοντρά δάκρυά της που κυλούσαν από τα μάτια της μούδρονταν κι' έμε να κλάψω. Σουρούπωσε πειά για καλά και στις κορφές των βουνών ό ήλιος πασπάλιζε μια φωτεινή σκόνη και ένας άμμος φωτεινός κι' αυτός υψωνόνταν από τη δύση. Ηθέλα να μπή στο μαγνρί για να ηρεμήση και άφου άλλωσα στο χόρτο μια ώραία, παστρικάια προβαίτη την καληνυχτίσα και βγήκα να κάσω απόξω μπρός στην πόρτα. Μάτρωας μου ό Κύριος ότι μ' έλη τη φλόγα του έρωτα που μου κάιγε τό αίμα, καμιά πονηρή σκέψη δε μου πέρασε από τό κεφάλι. Δέν ένοιωθα τίποτ' άλλο παρά μια τρανή περηφάνεια σαν συλλογιώμουν ότι σε μια γωνίτσα του μαγνριού κοντά στο κοπάδι, που την έκύταζε με περιέργεια, κοιμώταν ή κόρη των άφεντικών μου όμοια με μια λευκή, άτίμητη άρνάδα, που μου τη μιστεύτηκαν να τη φυλάξω. Ποτέ δε μούγε φανή τόσο βαθύς ό ούρανός, τόσο λαμπερά τάστέρια. Σαφινικά ή πόρτα της νάντρας άνοιξε και φάνηκε ή όμορφη ή Στεφανίτσα. Δέ μπορούσε να λαρώση μάτι. Τα πρόβατα σάλευαν κι' έτριζε τό άχερο, ή βέλαν αν στόν ύπνο τους. Κάλλιο είχε νάρθη κοντά στη φωτιά. Της έριξα στις πλατές την κατωκορβόβια μου, δυνάμωσα τη φωτιά και μείναμε ό ένας πλάι στόν άλλο, δίχως να μιλούμε.

Αν έπεράσατε ποτέ νύχτα στην έσοχή θα ξέρετε πως την ώρα που έμεις κοιμώμαστε ένας μυστηριακός κόσμος ξυπνά στη μοναξιά και στη σιγαλιά. Τότε οι πηγές τραγουδούν πειό λαγυρά και τα βουρκά πετούν φλογίτσες. Όλα τα πνεύματα του βουνού γυρνούν έλεύτερα και στόν άέρα πλανιόνται θροίσματα κι' άόριστοι ήχοι σά ν' άκούς κλαδιά που μεγαλώνουν ή χόρτα που φυτρώνουν. Την ήμέρα εινε ή ζωή των ζωντανών πλάσμάτων, μα την νύχτα άρχίζει ή ζωή των άψυχων. Σάν δέν εινε κανείς συνειδημένος, φοβάται. Για τούτο και ή κυρά μας έτρεμε και χώνονταν σιμά μου στο παραμικρότερο θρόισμα. Σε μια στιγμή μια λεπτή μελαγχολική φωνή ύψώθη από τό βουρκό που λαμποκοπούσε παρακάτου κι' άνέβη κυματιστή ως έμάς. Την ίδια στιγμή ένας διάττοντας γλώστηρος επάνω από τα κεφάλια μας προς την ίδια διεύθυνση σά νάφευγε μαζί του ένα φως τό παράπονο, που ελγαμε άκούσει.

Τ' εινε αυτό; ρώτησε σιγαλά ή Στεφανίτσα.

Μια ψυχούλα που μπαίνει στόν παράδεισο, κυρά, τ' ελγαμε έκανα τό σταυρό μου. Τόν έκανε κι' εκείνη κι' άπόμεινε συλλογισμένη.

Ύστερα γυρίζοντας κατά μένα, μου ειπε:

Εινε άλήθεια λοιπόν, μπιστικέ, πως οι βοσκοί ειντε μάγοι;

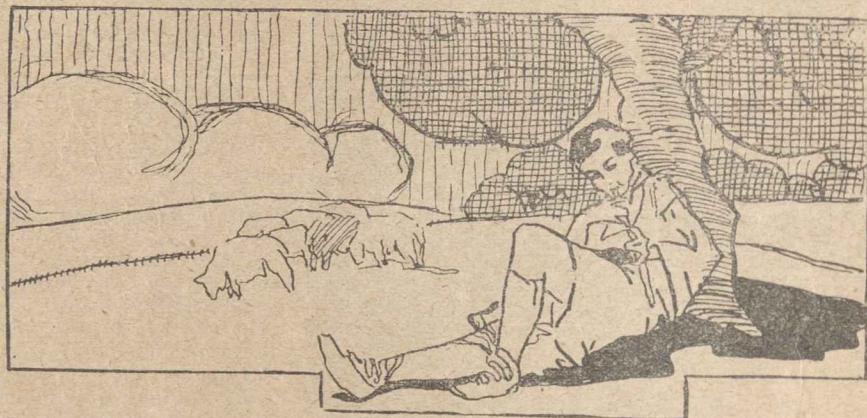
Καθόλου, κυρά μου. Μά εδω ζούμε πειό κοντά σ' άστέρια και ξέρομε καλλίτερα τι γίνεται, παρά οι άνθρωποι του κάμπου.

Εκείνη κτύπησε πάνω στην ψηλά με τό κεφάλι άκουμπισμένο στην παλάμη, τυλιγμένη άνάμεσα σε προβιές σά νάτανε ένας μικρούλης ούρανός βοσκός.

Πόσα έχει! Τι όμορφα που εινε! Ποτέ δέν είδα τόσα. Ξέρεις τα όνόματά τους, βοσκή;

Μά βέβαια, κυρά. Νά ίσια από πάνω μας ό δρόμος τ' Άη-Γιάννη (Γαλαξίας). Πάει γραμμή από τη Γαλλία στην Ίσπανία.

Τόν χάραξε ό Άη-Γιάννης για να δείχνη τό δρόμο στο γενναίο Καρλομάγγο όταν πολεμούσε τους Σαρακηνούς. Πειό κάτω βλέπεις τ' άμάξι των ψυχών; (Μεγάλη Άρκτος). Με τό άστραφτερό τους ξυγύουν τον; Τα τρία τάστρα που πάνε μπρός εινε τα ζώ και τό μικρούτσικο κοντά στο τρίτο εινε ό άγιογιάνης. Βλέπεις τριγύρω εκείνα τάστρα που πέφτουν σά βροχή; Εινε οι ψυχές που δέν τίς θέλει ό Θεός κοντά του.

Τόν καιρό που φύλαγα τό κοπάδι στο Λυμπερόν...

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Του ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ευτυχιστέρα στιγμή εινε εκείνη που λησμονάει κανείς τον κόσμο όλον, για να ένδυμνηθί μόνον μια ψυχή.

Όρισμένος ό Θεός έπλασε τον κόσμον, έν βρασιμψ ψυχικής ορμής. Άποδείξεις αι... γυναίκες.

Η σκέψη παίζει μεγάλον ρόλον στη ζωή των ανθρώπων, για τό φανερώση τη συγγενεία τους προς τα ζώα.

Ό Θεός έδωσε τον ούρα εις τα ζώα της ξηράς, εις τα ψάρια, σά λπεινά του ούρανου.

Η γυναίκες την προσθέσαν σά φορέματά τους.

Ό γάμος εινε μια εξευγενισμένη σωματεμπορία.

Η γυναίκα παλεί τον έαυτό της, ό άνδρας αγοράζει τα παιδιά.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Έπανερχόμεθα στις σκέψεις του Ιδιοτρόπου, προς τον μονογενή υιόν του:

Πολλοί φρονούν ότι εινε προτιμώτερο να εξομολογείται κανείς, τον έρωτά του άμέσως. Άλλοι προτιμούν να τον λένε κατά δόσεις.

Έγώ σε συμβουλεύω τό έξης:

Νά υποθέσης ότι ή γυναίκα εινε φρούριο, σν δε ό πολιορκητής.

Νομίζεις ότι τό φρούριο αυτό θα κυριευθί με έφοδος; Έφοδος.

Φρονείς ότι εύκολότερα θα τό καταλάβης με πολιορκία; Πολιορκησε τό.

Έχε όμως ύπ' όφιν σου, ότι εάν τό φρούριο στερείται τροφίμων, υπάρχει έκπνίς να πετύχης ή πολιορκία, άλλως ή έφ' όπλον λόγχη ή υποχώρησις, πριν να γίνης γελοίος.

Όσο στενές κι' αν εινε οι σχέσεις σου, με μια γυναίκα, να τής μιλής πάντα στον πληθυντικό.

Γιατί όταν εισαι μαζί της, σε κανέναν κύκλο ξένων, έχεις φόβο να προδοθής.

Νά μην εξομίωνεσαι ποτέ με μια γυναίκα, που αρχίζει να την αγαπάς, γιατί εινε πολύ δύσκολο, έπειτα, να στρέψης τό πηδάλιο στόν έρωτα.

(Άκολουθεί)

Λίγο πάρα κάτω να τό διγράν, ή οι Τρεις Βασιλείδες (Όριων).

Αυτό εινε τό ρολόι των βοσκών. Μόνον σάν τό κυττάξω ξέρω πως πέρασαν τα μεσάνυχτα. Ημέρα πειό κάτω, πάντα προς τό νότο, λάμπει ό «Γιάννης του Μιλάν» (Σείριος). Νά τί μολογάνε οι βοσκοί γι' αυτό τ' άστέρι. Φαίνεται πως μια νύχτα ό «Γιάννης του Μιλάν» με τους «τρείς βασιλείδες» και την «κλώσσα» (Πούλια) κατέστηκαν στό γάμο κάποιου φιλικού τους άστεριού. Η «κλώσσα» πειό βιαστική έφυγε, λένε, πρώτη και πήρε τον άπάνου δρόμο, έκει σά βαθεία τ' ούρανου. Οι «τρείς βασιλείδες» έκοιταν παρακάτου και την έπρόφτασαν, μα αυτός ό τεμπέλης ό «Γιάννης του Μιλάν» που άποκοιμήθη άπόμεινε εκείπιοσ - πίσω και θυμωμένος για να τους σιματήση τους πέταξε τό ραβδί του. Νά γιατί οι «τρείς βασιλείδες» λέγονται ραβδί του Γιάννη Μιλάν.

Μά τό πειό όραίο άπ' όλα τάστέρια εινε «τάστέρι του βοσκου» που μάς φωτίζει την αήγη όταν σκαρίζουμε τό κοπάδι και τό βράδυ σάν τό μαζεύουμε. Τό λέμε και «Μαγκελόν», ή όμορφη ή Μαγκελόν που κυνηγά τον «Πέτρο της Προβάνς» (Κρόνος) και παντρεύεται με δαύτον κάθε έφτά χρόνια.

Πώς λοιπόν, βοσκή, παντρεύονται και τάστρα;

Μά βέβαια, κυρά.

Και καθώς προσπαθούσα να τής εξηγήσω τί ήταν αυτοί οι γάμοι έννοιισα κάτι δροσερό κι' άπαλό ν' άκουμπά στόν όμο μου.

Ήταν τό κεφάλι της, βαρυνμένο από τον ύπνο που άκουμπήσε άπάνω μου, ταλακλώνοντας τις κορδέλλες του, τις δαντέλλες του και τό πλούσια του μαλλιά.

Έμεινε έτσι δίχως να σάλευη ως την ώρα που χλώμισαν στόν ούρανό τάστέρια. Έγώ την έβλεπα να κοιμάται ταραγμένος κάπως με προφυλαγμένους από τις άγιες σκέψεις που μου γεννούσαν ή ξάστερη νύχτα. Έπάνω και γύρω μας τάστρα τραβούσαν τό σιγά-σιγά τους δρόμο σάν κανένα κοπάδι. Κάποτε μου φαίνονταν πως ένα άπ' αυτά τ' άστέρια παραστράτησε κι' έγειρε να κοιμηθί στόν όμο μου.

(Άπό τό Γαλλικό Δ.)

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΤΙΑ

Του ΙΩΑΚΙΜ ΝΤΙΕΝΤΑ

Στό «Έλτοε ζούσε ένα άντρώγγο με ένα παιδάκι έξη χρονών. Ό άντρας ειναν είκοσιπέντε χρονών, ή γυναίκα πάνω κάτω είκοσι. Χλωμή, με την παθητική ώχρότητα που διακρίνει τις Βαλεντινίδες. Μάτια πράσινα με πονηρές άνταύγειες. Δόντια λευκά σαν τό άνθος της πορτοκαλιάς. Στήθος όρθός, μέση δαχτυλιδένια.

Τό παιδί τους ήταν χαριτωμένο. Τό έλεγαν Τώνη. Ό πατέρας του ό Νέλος, ή μητέρα του ή Ροζέττα και ό παππούς του ό Τόιμος τό αγαπούσαν πολύ.

Ο παππούς καθόταν μακριά. Κάποτε όμως έρχόταν να πη κανένα ποτηράκι με τόν γαμπρό του τόν Νέλο και να παίξη με τόν έγγονό του. Ό Τόιμος ήταν περήφανος για την κόρη του, γιατί δέν ήταν άλλη άρραδιότερη της ο' όλη την επαρχία του. Αιλικάντε αυτό τό ήξεραν όλοι.

Ό γέρος ειναν ως έβρουμνταχρόνων έβλεπε όμως άκόμη πολύ καλά. Έμενε μόνος στό καλυβάκι του, μισή ώρα μακριά από τό Έλτοε...

Στό καλύβι του γέρω-Τόιμος έρχόταν ποτέ-ποτέ ό 'Ιάκωβος, ένας τρατάρης από τη Σάντα-Πολύ. Ειναν ένα γενναίο παιδί, που άφηρούσε τη θάλασσα, παλληκάρη σωστό. Άλλά και λεβέντης, καθαριστής και τραγουδιστής από τους λίγους. Οι χωριανοί του τον έθαυμάζαν στην ταβέρνα, όταν μιλούσε πολιτικά και έκανε διάφορα σχέδια για τό καλό του τόπου.

Πολλοί ψιθιρίζαν ότι είχε σχέσεις με την Ροζέττα, πριν άκόμη έκείνη παντρευθί με τόν Νέλο. Ποτέ του όμως ό τρατάρης δέν έδινε άφορητή ή άποφασιστή κανείς ότι κάτι είχε μείνει άκόμη από την παλιά έκείνη φίλια. Ότι και ή Ροζέττα φαίνόταν να θυμάται τό περασμένο. Όσες φορές ό 'Ιάκωβος πήγαινε στό σπίτι του Νέλου και δέν εύρισκε ατόν εκεί, μα ειναν ή γυναίκα του μόνη ξεφυγε χωρίς να πη λέξη.

Κάθε χρόνο, στην έποχή του χόρτου, ό Νέλος ταξείδευε. Αυτή τη φορά όμως στό ταξείδι δέν φαίνονταν χαρούμενος. Μια μέρα πριν φύγη πήγε στό καλύβι του πεθερού του, κάθισε κοντά του και τό μίλησε σοβαρά.

— Άκουσε Τόιμο, έγώ φεύγω... Ό πόνος μου εινε μεγάλος, πολύ μεγάλος... Φεύγω με μια όποφια στην ψυχή.

— Τι όποφια; Λέγε!

— Δέν κατηφορά κανένα. Εισαι ό πατέρας της γυναίκας μου και ό παππούς του παιδιού μου. Η τιμή μου εινε και δική σου τιμή. Τό αίμα μου εινε και δικό σου αίμα... Λοιπόν, τώρα που έγώ θα λείπω, φύλαξε την τιμή του παιδιού μου...

— Πήγαινε ήσυχος, ειπε ό γέρος. Πήγαινε, μόνον έγώ, εδω...

Και από την ώρα έκείνη τα μάτια του γέρω-Τόιμος έγιναν πιδ γυαλιστερά. Έβλεπε παντού, τό έβλεπε όλα. Και ειπε... Η κόρη του τόν ντροπίαζε...

Τό μάτι του γέρω-Τόιμου δε μπορούσε να γελαστή. Χρειάστηκε όμως πολλή καιρός και πολλή πονηρία για να τό κατορθώση. Γιατί ή κόρη του κι' ό 'Ιάκωβος άντάμναν την νύχτα, πολύ άργά, όταν όλοι κοιμόντουσαν.

Ό 'Ιάκωβος πήγαινε σάν οκιά, περνώντας νερά κι ή βάλτους σάν φειδί, τραβώντας σάν νοτινί... Και προτού ήμερώση ήταν πλάι στόν κάμπο, σάν άνδρωπος που δέν έκαμε τίποτε...

Μια μέρα ό Τόιμος πήγε στό σπίτι του Νέλου και πήρε τό παιδί. Θά τό κρατούσε λίγες μέρες κοντά του, ήταν άδύνατο και θά τό έκαμε καλό ό άέρας του βουνού. Η υπέρτα συμφογή. Βέβαια, θά του έκαμε καλό ν' αλλάξη τόν άέρα του...

— Άκουσε τί ειπε ό παππούς, Τώνη;

— Ναι, μαμά... θέλω να πάω μαζί του.

Ό γέρος και τό παιδί έφυγαν, παίζοντας μαζί στό δρόμο. Περνούσαν βαρείες ή ώρες...

Μεσάνυχτα. Ό άνεμος ειναν ήσυχος. Σύννεφα δέν σκότιζαν τό άστέρια σιωπή παντού...

Ό 'Ιάκωβος γλυκοδούσε, πλποίαζε στό σπίτι του Νέλου... Γύρω του σιωπή και γαλήνη...

Έξαφνα μια σκιά ψηλή σάν φάντασμα ξεπρόβαλε μέσα από τα καλάρια από την αντίθετη μεριά σάν προδότης; Ήσαν ό Τόιμος. Βαστούσε σά χέρια ξερά κλαδιά, και τ' άρδίαζε ήσυχα, σάν να ήδελε να κηψι κανένα φράχτη...

Ό 'Ιάκωβος δέν άντελήθη τίποτε.

Από ώρες άρδίαζε ό Τόιμος τό κλαδί του. Έζωσε υ' ατόν στό σπίτι του Νέλου. Κατόπι χάθηκε πίσω από μια πορτοκαλιά.

Έκει τόν έπεριμένεν ό Τώνης και τό άλόγο του.

— Μά βγάλης τοιμουδιά, μικρούλη! Έλα μαζί μου...

Έρβασαν σά κλαδιά. Έκει ό γέρος έδωσε στό παιδί ένα δαδί άναμμένο:

— Βάλε φωτιά εδω... Εδω, με τό χέρι σου!

Τά κλαδιά άναψαν σάν λαμπάδες. Ένα τραγικό λεπτό... Τό σπίτι του Νέλου κυκλώθηκε από φλόγες...

Έξαφνα άκούστηκαν φωνές, φωνές άεπληκτικές... Ένα παρόμοιο άνοιξε... Από σκιές φάνηκαν, που τις άγκάλιασαν άμέσως ή φλόγες...

Ό γέρω-Τόιμος κρατούσε στην άγκυλιά του τόν Τώνη...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μία έπιγραφή στις πυραμίδες

Ό κόμης του Μπαρζζα Σαβοριάν, έκτελώντας σά 1860, μιάν μακράν περιοδείαν, άκολουθούμενος και από τόν στρατηγό-χην Μαυρόν, στην Αφρική, περνούσι διά της Αιγύπτου.

Όταν έφθασαν έμπρός στις Πυραμίδες, έπεθύμουν ν' άνεβή στή μια άπ' αυτές. Ό στρατήρχης, κουρασμένος, προτίμησε ν' άναπαυθί έαπωνόμενος, κάτω σά πόδια του πετρίνου κολοσσού.

— Μά, άφου σκαρφαλώσατε ατόν ψηλά, φώναζε στόν Μπαρζζα-Σαβοριάν λάβε τόν κόπο, σέ παρακαλώ, να μου γράψης και τό δικό μου όνομα ατόν επάνω.

Κ' ό κόμης έγραψε, άπάνω στην κορυφή της Πυραμίδος.

Ό στρατήρχης Μαυρόν όντας κάτου... έγραψεν, εδω, τό όνομά του.

Βοηθάτε άλλήλους

Πρό της ναυμαχίας του Τραλφαγκάρ, ένας Άγγλος ναύτης και ένας Ιρλανδός, έδωσαν τό λόγο τους, άμοιβαίως, να βοηθήσθ ό καθένας τόν άλλον, εάν έτύχαινε να πληγωθί.

Με τις πρώτες κανονιές ό Άγγλος χτυπήθηκε στό πόδι και ό Ιρλανδός τόν φορτώθηκε στόν ώμο του, για να τόν μεταφέρει στό νοσοκομείο του πλοίου. Τη στιγμή που τόν μετέφερε, μια δεύτερη μπόμπα κανονιού, πήρε τόν πληγωμένον τό κεφάλι.

— Πού πηγαίνεις σν, φώναζε ένας άξιωμα ικός στόν Ιρλανδό, που περνούσε φορτωμένος.

— Πάω ατόν τόν τραυματία, στό νοσοκομείο.

— Μά αυτός εινε νεκρός! Δέν έχει ούτε κεφάλι!

Ό Ιρλανδός έξεπλάγη. Κι' ατόν τόν νεκρό, πράγματι τού έλειπε όλο τό κεφάλι!

— Τι ψεύταρος! άνέκραζε. Γιατί να μου πη, ότι ή μπόμπα τού τούκισε τό πόδι, ενώ τού είχε πάρει τό κεφάλι!

Άπάνω στου λόγου την όρμη

Πρό των ενων έβρουμντων, ό Τσάμπερλαιν, ό Ύπουργός των Έξωτερικών της Αγγλίας, ό οποίος έχει τη συνήθεια να χειρονομή ζωηρά, όταν προεισιμύχιν κανένα λόγο, που θα βγάλη στή Βουλή, διέκρινε ότι πολλά σπάνια άνθη, που τσαλαπατημένα μέσα εις την σέσσα του.

Έξω φρενών καλεί τόν κηπουρό και τόν φαντάζει:

— Δέν ειδες ποιος έκαμε ατόν τό καταστραφί;

— Έξ' ζιτώ σιγαλώνην, άπάνησε ό κηπουρός, τόν ειδα.

— Τόν ειδες και δέν ειπες τίποτε;

— Όχι! Δέν τολμούσα...

— Δέν τολμούσες; Γιατί δέν τολμούσες, κύριε...

— Γιατί... Γιατί σεις κάματε την καταστραφή ατόν χθές, έτοιμαζόντας τό σμπιερέ σας λόγου.

Έκείνος δέν άπάνησε.

Τά άχρηστα

Ένας Έλληνας άξιωματικός, που δέν σφιγίζανε για την γενναίότητα του, στωϊκός έναν Έβραίο φιλόλογον εις την Θεσσαλονίκη, τί εύχαρίστησι βρισκει, να μαζεύη χειμάτα και να μη τα μεταχειρίζεται όδλου.

— Ότι εύχαρίστησι αιδάνεσαι εσύ, να έχης τό σπαθί, τί άπάνησεν ό Έβραίος.

Περί λόγων και ρητέρων

Ένας έξυπνος Γάλλος δημοσιογράφος, έλεγε άλλοτε για ένα άερολόγο σήτορα της Βουλής, που όμιλούσε, πράγματι, με πολλήν εύφροσύνη, αλλά έλεγε διαρκώς άρλοσύμες:

— Τό βέβαιο εινε, πως εύρισκε πάντα τις φρίδες του, αλλά όταν τις βρεί δέν ξέρει τί να βάλλη μέσα.

Ειδαν

Τό άλόγο πήρε τό φορτίο του και τράβηξε για την καλύβα του γέρω-Τόιμου.

Ό Τώνης δέν μιλούσε. Καταλάβαινε όμως μέσα στή μικρή του ψυχή ότι κάτι έγινε, κάτι τρομερό που έπρεπε να γίνει.

(Διασκευή Ζεδ)

Joaquin Dicenta

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΛΑΜΗΡ

Στην αρχή του ενδεκάτου αιώνας, κοντά στη Σκοτεινή Κοιλιά της Ισλανδίας, ήταν ένα μικρό αγροκτήσιο, που κατοικούσαν ο Θόρν με την γυναίκα του.

Ο Θόρν ήταν πλούσιος, είχε ποιμνία από πρόβατα και βώδια και τον θεωρούσαν για εύγενη.

Ο Θόρν θα ήταν εύτυχος, αν οι βοσκές του δεν ήταν στοιχειωμένες. Κανείς βοσκός δεν έμενε κοντά του. Πληρώνει, φοβόταν, παρακολουθούσε, κανένας δεν πλησίαζε. Ένας-ένας οι βοσκοί του φεύγαν τρομαγμένοι. Τι να κάνει και αυτός, απερίσκεπτος να πάει, να συμβουλευθεί τους προσετούς του τόπου. Κοβαλλίκευσε λοιπόν το άλογό του και πήγε εις τὸ Θινβέλερ...

Ο Σκάπ Θόρνδ ήταν τότε νομοθέτης και τὸν θεωρούσαν σοφό και φρόνιμο. Σ' αυτόν λοιπόν πήγε ο φίλος μας ἀπὸ τὴν Σκοτεινή Κοιλιά.

— Κακό καὶ αὐτὸ πού σου συμβαίνει, τοῦ εἶπεν ὁ Σκάπ, ξύ-
νοντας τὸ κεφάλι του, πού ἦταν γεμάτο νόμους. Ἀφ' οὗ ζήτας ὅμως
τὴν γῆ μου, θά σοῦ δείξω ἕνα βοσκό, πού μπορεῖ νά εἰνε βλά-
κας, ἀλλά εἰνε γερός καὶ δυνατός σάν τὸ βοῦβάλι.

— Λίγο μὲ μέλλει γιὰ τὸ κεφάλι του, ἀπήντησεν ὁ Θόρν, φτά-
νει νά μοῦ φυλάξῃ τὰ γίδια.

— Γιὰ φύλημα εἰνε καλός. Πήγαινε νά τὸν ζητήσης σὸ δά-
σος. Τὸν λένε Γλαμῆρ.

Ο Θόρν ἔτρεξε καὶ ἔψαξε στὰ δάση καὶ τέλος συνήντησεν ἕνα
ἀνδρα ψηλὸ καὶ δυνατό σάν ταῦρα, πού ἔκοβε ξύλα χοντρά.

— Πως σὲ λένε; τὸν ρωτοῦσε.

— Γλαμῆρ, ἀπαντᾷ ὁ ξυλοκόπος.

— Καὶ σοῦ ἀρέσει ἡ δουλειά σου;

— Καθόλου. Θὰ ἤθελα νά ἤμουν αὐτοπάσης.

— Ἐρχεσαι μαζί μου; Ἐχὼ ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν βοσκό, ἐτοῦτον
τὸν χειμῶνα.

— Ἐρχομαι, ἀλλά νά ἔχω δικαίωμα νά
κάνω ὅτι θέλω. Σὲ πολλὰ πράγματα ἐννοῶ
νά κάνω ὅτι μοῦ κούει τὸ κεφάλι.

— Σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα. Ἔρξεις ὅμως;

— Ὅθι βόσκεις στήν Σκοτεινή Κοιλιά. Καὶ ἔρ-
ξεις; Ἐχεῖ στοιχεῖα καὶ πέρα.

— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰ στοιχεῖα! Ἐρ-
χομαι σὸν λέω. Ἀλλά θὰ ἔρθω τὸν χειμῶνα.

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, ἦρθε τὸ φθινόπω-
ρο, πλάκωσεν ὁ καλὸς χειμῶνας. Καταγί-
δες ἄρχισαν, χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ, τὰ νερά πα-
γώναν. Ο Γλαμῆρ δὲν φοινοῦσε. Μία
τριφυλλοειδὴς ὅμως νύχτα, ἕνας κρότος, δυνα-
τός, ἀκούστηκε στήν πόρτα. Σάν ἀνοιξεν ἡ
πόρτα, παρουσιάσθη ὁ Γλαμῆρ, ψηλὸς σάν
τὴν κοιλιά, μὲ τὰ μάτια ἀγρία, κυττάζοντας
κατὰ τὴν φωτιά, πού ἔκαιεν στήν ἐστία.

Ο Θόρν σηκώθηκε καὶ τὸν χαϊρέθηκε μὲ χαρὰ,
ἡ γυναίκα του ὅμως τρόμαξε καὶ δὲν μπόρε-
σε νά τὸν χαϊρέσῃ.

Πέρασαν βδομάδες καὶ ὁ νέος βοσκός
ἦταν καλός, πολὺ καλὸς στὴ δουλειά του.

Σάν σαλεύαγε τὰ πρόβατα, ἀκούγονταν ἀπὸ
μακριὰ ἡ βαρεὶα καὶ ἡχηρὰ φωνὴ του. Ὅταν
ὅμως ἔμπαινε σὸ σπῆτι, ἡ παρουσία του,
τρόμαξε τίς γυναῖκες.

Κοντὰ σὸ ἀγροκτήσιο ἦταν μιά ἐκκλησία μέσα στήν ὁποία ὁ
Γλαμῆρ, δὲν πάτησε ποτέ του. Μισοῦσε τίς ψαλμοδίες καὶ τοὺς
ὕμνους τοὺς ἐκκλησιαστικούς.

Σίγουρα δὲν ἦταν χριστιανός. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέν-
νων ζήτησε γιὰ φῆ κρέας.

— Κρέας! φώναξε ἡ γυναίκα τοῦ Θόρν. Ποῖος χριστιανὸς
τρώει κρέας σήμερα!

— Κουταμάρες, ἀπήντησεν ὁ Γλαμῆρ. Δώσέ μου κρέας πού σοῦ
λέω!

— Δὲν κάνει νά φῶς! Ὅθι σοῦ συμβῇ κακὸ μεγάλο!...

— Σοῦ τὸ εἶπα μιά καὶ δύο, σοῦ τὸ λέω γιὰ τελευταία. Ὅθι μοῦ
δώσης κρέας ἢ ὄχι.

Τρέμοντας ἐκείνη τὸν ὑπήκουσε.

Ἡ ἡμέρα ἦταν γιομάτη χιονοθύελλες. Σύννεφα μαύρα γεμίζανε
τὸν οὐρανόν. Σὲ λίγο οὐκίλη παγερὴ ἐσπέπασεν τὸν κόσμο καὶ τὸ
βράδυ ἄρχισε τὸ πυκνὸ τὸ χιόνι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ τότε ἀκουστήκαν ἀπὸ
τοὺς πέρα λόφους τοῦ Γλαμῆρ ἡ ἀγριοφωνὴς στοὺς Χριστιανούς
πού ἦσαν μέσα στήν ἐκκλησία καὶ λειτουργοῦντο γιὰ τοῦ Χριστοῦ
τὴ Γέννησι.

Τὸ σκότος ἔξω ἦταν βαθὺ καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε πηχτὸ, πυκνὸ
καὶ ἀπὸ τὰ παρόθυρα τῆς ἐκκλησίας, τὸ φῶς τῆς λειτουργίας χύ-
σισε τίς νιφάδες. Ὁ ἄνεμος ἔφευγε μακριὰ τῶν κωδῶνων τοὺς
ἤχους. Ἰσως ὁ τοσπάνος νά τοὺς ἄκουε.

Ἄξαφνα, μιά κραυγὴ ἀκούστηκε, ἀλλά γιὰ μιά στιγμή, γιατί ὁ
δυνατός ἄνεμος πού ἔσειε τὰ πάντα καὶ σφύριζε διαβολομένα, σέ-
παζε κάθε ἄλλον ἦχο καὶ τὸν πλέον ἰσχυρό.

Πῆγε καβαλά στο "Θινβέλερ".

Τελείωσε ἡ νυκτερινὴ ἡ λειτουργία, ἀλλά ὁ Γλαμῆρ, δὲν ἔπαυ-
σε. Ο Θόρν ἔστειλε μερικὸν γιὰ νά τὸν βροῦνε, ἀλλά κανένας
δὲν ἐδέχτο. Καὶ δὲν ἔχαν ἀδικο. Μὲ τέτοιον νύχτα οὔτε ἄνθρωπος
μποροῦσε νά ξεμυτίσῃ ὅσω ἀπὸ τὴν φωλιά του, ὄχι ἀνθρώπος! Ἐ-
κτὸς τούτου τὰ μονοπάτια ὅλα, ἦσαν γεμάτα σὸ χιόνι.

Ὅλη τὴν νύχτα, ἡ οἰκογένεια τοῦ Θόρν, ἔμεινε ἀγρυπνῶν
μένοντας καὶ τρέμοντας. Ὁ Γλαμῆρ δὲν ἐφαινόταν. Ἡ αἰτὴ ἦρθε
τὰ σύννεφα κρεμνόντουσαν σάν σεντόνια γεμάτα ἀπὸ χιόνι.

Τότε μερικὲς παρῆες ἔβγαν νά τὸν βροῦνε.

Ἐψαξαν παντοῦ βῆχαν ἔδω καὶ ἐκεῖ πρόβατα καὶ βώδια πε-
σπρωγμένα σὲ λόχμες καὶ γωνίες, μὰ οὔτε ἴχνος πονθιὰ Γλαμῆρ!

Τέλος φθάσανε καὶ σὲ μιά βαθειὰ σχισμάδα, κάτω σὸ βάθος
τῆς ὁποίας ἕνα μαῦρο πρᾶγμα ἐφαινόταν.

Σίγουρα κάποια πάλιν θὰ ἐγεννεν ἐκεῖ, γιατί ὁ τόπος ἦταν πε-
τασκαμμένος καὶ παντοῦ σταλαγματιές ἀφθονες ἀπὸ αἷμα. Ἐψα-
ξαν καλὰ ἐκεῖ καὶ ἕνας νεαλὸς βεῖρε πίσω ἐπὶ ἕνα βράχο π-
πῶμα τοῦ βοσκού.

Ἦταν πελιδνὸ καὶ φουσκωμένο. Ἦταν ἐκπλωμένο κατογῆς μ-
ἀνοιχτὰ τὰ χεῖρα.

Τὰ δάκτυλά του ἔχαν σκαλίσει τὸ χιόνι γύρω του ἀπὸ τὴν ἄ-
γωνία καὶ τὰ ἐρυθμένα μάτια του ἀνέβησαν τὸ στερέωμα τοῦ οὐ-
ρανοῦ. Ἡ γλώσσα του κρεμόταν ὅσω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ αὐτὴ
ἦταν γεμάτη ἀπὸ αἷμα παγωμένο.

Τὸ σῶμα του τὸ βάλανε σ' ἕνα φορεῖο, μὰ ἦταν ἀσκήτως. Ἐ-
πίασαν οἱ ἄνδρες γιὰ νά τὸ σηκώσουν, ὁ ἰδρωτὰς τῶν ἔσχεσε πε-
τάμει καὶ ἂν ἦσαν ἄνδρες δυνατοί, λυγίζανε τὰ γόνατά τους.

Ἀπελπισμένοι τὸ ἀφίκανε ἐκεῖ καὶ γυρίσαν ἀδείαντο σὸ ἀγρο-
κτήσιο.

Προσπαθῆσαν νά τὸν σηκώσουν τὴν ἄλλη ἄλλη μέρα. Π-
ποτα! Δὲν σηκωνόταν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν πῆγαν ἐκεῖ συνο-
δεύομενοι ἀπὸ τὸν παπὰ, ἀλλά τὸ πῶμα
δὲν βρέθηκεν ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναῆλθαν μὲ τὸν παπὰ
πάλιν, καὶ τὸ πῶμα ἦταν ἐκεῖ. Τὸ ση-
σαν καὶ τὸ θάψαν.

Ἀπὸ νύχτες ἔπειτα, ἕνα παιδί πού ἡ-
θόταν στήν καλύβα καὶ πρόσεχε τὰ πρό-
βατα, πετάχτηκε ὅσω κατὰχλωμο, σάν τὸ
σουδύρι. Ἐπεσε ἀπάνω σὲ μιά χονδρὴν
ρέκλα καὶ ἐλιποθύμισε. Ὅταν συνήλθε, μὲ
τρομαγμένη φωνὴ εἶπε ὅτι εἶδε τὸν Γλαμῆρ
νά τὸν ἀκολουθεῖ μέσα στήν καλύβα...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλο βοσκόπουλο ἔμεινε
παράλυτο ἀπὸ τὸν φόβο του. Μερικὲς γυναι-
κες πού πῆγαν τυρὶ εἶπαν πως εἶδαν τὸν
Γλαμῆρ, νά τίς κυττάξῃ ἀπὸ τὸ σαρδύριο.

Μιά ἄλλη νύχτα, ὁ ἴδιος ὁ Θόρν, εἶπε
τὸν νεκρόν, νά στέκεται ἐμπρός του καὶ νά
τὸν κυττάξῃ.

Κάθε βράδυ μέσα σὸ σπῆτι τοῦ Θόρν
κουγόντουσαν κοινυγές, ἀνοίγανε μονα-
χὰ καὶ καμμιὰ φορά ἔσπαζαν σάν νά τὰ χτυποῦ-
σαν.

Σάν πέρασεν ὁ χειμῶνας καὶ ἦρθε τὸ καλοκαίρι, οἱ
τοῦτα ἔπαυσαν.

Τὸ καλοκαίρι ἐκείνο ἕνα πλοῖο ἦρθε καὶ προσφορμίσθηκε εἰς τὴν
λιμάν. Ἦταν Νορβηγικὸ καὶ ὁ Θόρν τὸ ἐπισκέφθη. Μέσα σ' αὐτὸ
ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού τὸν ἔλεγαν Θόργκετ καὶ ὁ ὁποῖος ζήτησε
ἐργασία.

— Ἐρχεσαι γιὰ τοσπάνος μου;

— Ἐρχομαι.

— Ἀλλά νά ξέρης, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ὑπάρχουν φαντάσματα σὸ
σπῆτι καὶ στοὺς σταύλους.

— Δὲν τὰ φοβοῦμαι.

Ο Θόργκετ προσελήφθη στήν ὑπηρεσία τοῦ Θόρν καὶ ὅλοι τῶν
ἀγαποῦσαν, γιατί ἦταν καλὸς καὶ ἐργατικὸς καὶ γενναῖος καὶ ἡ-
μιος. Ὅσο συχναίνοντοσαν ἄλλοτε τὸν Γλαμῆρ, τόσο αὐτὸν τὸν
ἀγαποῦσαν.

Ἦρθεν ὁ χειμῶνας καὶ πάλιν τοῦ Γλαμῆρ τὸ φάντασμα ἄρχισε
νά φαίνεται καὶ ν' ἀκούγεται σὸ σπῆτι. Ο Θόργκετ ὅμως κοιμώ-
τανε βαθειὰ καὶ τίποτα δὲν ἄκουγε.

Ἐτα ἦρθαν τὰ Χριστουγεννα. Ο Θόργκετ, ὅπως κάθε ἡμέρα,
βγήκε νά βοσκῇ τὰ κοπάδια, ὑποσχεθεὶς νά γυρίσῃ ἐνῶρίς, γελῶν
στὶς συστάσεις τοῦ κυρίου του, πού τοῦ ἔλεγε νά μὴν πλησιάσῃ τὸ
μέρος πού εἶχε ὁ Γλαμῆρ ταφεῖ.

Ο Θόργκετ δὲν ἐπέστρεψε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν βρῆκαν δι-
μελισμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ προκατόχου του.

Ο Θόρν ἦταν ἀπελπισμένος. Κανείς τώρα δὲν δεχότανε γιὰ νά
γενῇ βοσκός.

Ἐνα πρωὶ στοὺς σταύλους ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος μεγάλος.

Ο Θόρν πῆδησεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεξε νά ἰδῇ. Τὰ πρόβατα
ἦσαν ἀνάστατα καὶ φοβισμένα. Πίσω ἀπὸ τὸ παχνί, ἕνας ὑψηλός

ἦταν νεκρός, κοιμῆται καμωμένος. Ὅλοι μέσα σὸ σπῆτι πλέον
ἐτρεμαν καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἡ κόρη τοῦ νοικοκύρη Θόρν
πού εἶχε γίνει κίτρινη, ἔλειπε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα καὶ σὸ τέλος
πέθανε καὶ τὴν ἐθάψανε στήν ἐκκλησία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην βρισκότανε στήν Ισλανδία ὁ Γρεττήρ, ὁ ξα-
κουσμένος ἦρας.

Ἐνα ἀπόγευμα πέρασε ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Θόρν καὶ τοῦ
ζήτησε τὴν ἀδεία νά κοιμηθῇ ἐκεῖ.

Ο Θόρν τοῦ διηγήθη ὅλα τὰ καθέκαστα περὶ φαντασμάτων.

— Θέλω νά ἰδῶ αὐτὸ τὸ φάντασμα τοῦ Γλαμῆρ, ἀπήντησεν ὁ
ἦρας καὶ θὰ τὸ διορθώσω.

Τὴ νύχτα ἐκείνην τὸ φάντασμα δὲν ἐφαινόταν.

— Θὰ μείνω καὶ ἄλλη μιά βραδιά, εἶπεν ὁ ἦρας καὶ ἔμεινε.

Τὴν νύχτα, παρῆνοι βρόντοι ἀκουστήκαν ἀπὸ πάνω, σάν ἄν-
θρωπος βαρὺς νά περιπατοῦσε στὴ στέγη. Ὁ ἦρας ἔπληνσε καὶ
πετάχτηκε ὀρθός. Κυτταῖ ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ τί φρεῖ! Δυὸ
μάτια πύρινα κυττάζαν πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ αἷμα τοῦ ἦρας ἐπάγωσε καὶ ἔμεινε στὴ θέσι του, σάν καρ-
φωμένος.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἔγινε τρίμματα καὶ τὸ φᾶσμα τοῦ Γλαμῆρ,
μπερὴ μέσα σὸ δωμάτιο ψηλὸ, πανύψηλο, φοινοῦσε, τρομερό.

Τὰ κρεῖτά του ἐκρέμοντο μουλωγμένα, τὰ κόκκαλά του διεκρί-
νοντο, τὰ νύχια του ἦσαν μεγάλα καὶ τὰ μάτια του πύρινα.

Ο Γρεττήρ τὸν εἶδε καὶ ἐπάγωσε. Συνήλθε ὅμως ἀμέσως καὶ ἡ
γενναία καρδιά του τοῦ ἐπέβηκε ν' ἀντισταθῇ.

Ἦσαν τώρα ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ο Γλαμῆρ σήκωσε τὰ
χεῖρά του νά τὸν ἀρπάξῃ, ὁ
κεῖνος τοῦ ἐσφίξε τὴ μέση του,
γιὰ νά ριξῇ τὸν πεθαμένον κα-
ταγῆς. Αἰσθάνονταν τὰ μεγά-
λα νύχια του νά τοῦ σπίζονε
τίς σάρκες. Ὁ ἦρας ὅμως δὲν
ἐπέφτε. Ἀπεναντίας τραβοῦσε
πρὸς τὰ ἔξω τὸν Γλαμῆρ.

Συρτήκαν κάτω στήν αὐ-
λή. Ἐκεῖ ἄγρια ξονάρχιος ἡ
πάλιν. Ὁ ἦρας ἄρχισε νά λῆ
προσευχές καὶ οἱ προσευχές
τὸν δυναμώναν.

Ἡ δύναμις αὐτὴ τὸν ἔκαμε
νὰ βάλῃ καταγῆς τὸ φάντα-
σμα καὶ νά τοῦ χτυπήσῃ τὸ
κεφάλι στὶς πέτρες. Τὸ φάντασμα ἄρχισε νά παραλύῃ καὶ ἐνῶ γιὰ
δεύτερη φορά ἐπέβαινε, ἐκράθησε καὶ εἶπε:

— Ἴδε με.

Ο ἦρας τὸν κύταξε. Εἶδε δυνάμια πού μὲ μιά ἀλλόκοτη φλόγα
σπινθηροβολοῦσαν τρομακτικὰ, ἀκαίσιμα. Τὰ βλέμματα ἐκείνα τοῦ
φανήκαν, σάν νά τοῦ ῥίξουν φωτιά στὸν ἐγκέφαλο καὶ πάγο
στὴν καρδιά του. Καὶ ὁ Γλαμῆρ ἐξακολούθησε:

— Ἴδε τὰ μάτια μου καὶ γνώρισε ὅτι κάθε νύχτα θὰ σὲ
παρακολουθοῦν, ὅταν εἶσαι ἔξω καὶ μοναχός.

Ο ἦρας δὲν ἀπάντησε, μόνον ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τοῦ-
κοψε τὸ κεφάλι. Ἐπειτα βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θόρν, ἔκαμε τὸν
Γλαμῆρ κομματάκια καὶ τάρριξε μέσα στὴ φωτιά, πού ἀνῆκε ἐπὶ-
τιδες ἀπάνω σ' ἕνα λόφο.

Ὅσοι βλέπαν τὴν φωτιά ἐκείνην λέγαν καὶ διερωτῶντο «Τί ἄραγε
νὰ συμβαίη πάλιν στὴ Σκοτεινὴ Κοιλιά»;

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ τέφρα καὶ τὰ ὀστά μεταφέρθηκαν μακριὰ
καὶ θάφτηκαν μέσα σὲ ἕνα βαθὺ λάκκο.

Ὅτι ὅμως προεῖπεν ὁ Γλαμῆρ συνέβηκε.

Οὐδέποτε ὁ ἦρας Γρεττήρ δὲν τόλμησε νά μείνῃ μοναχός τῇ
νύχτα, σὸ σκοτάδι ὅσω...

Μάρκη Γεῶλλῶ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Κάποτε σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ θέατρο ἐπρόκειτο νά δοθῇ μιά πα-
ράσταση. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα δὲν ὁ πρωταγωνιστὴς παρατήρησε
ὅτι τοῦ χρειάζονταν μιά περρούκα. Πού νά βρεθῇ περρούκα στὴν
τελευταία στιγμή;

Τέλος κατέβησαν ν' ἀνακαλύψουν μιά παλαιὰ περρούκα
πεταμένη σὲ μιά γωνιά. Ὁ πρωταγωνιστὴς τὴν φόρεσε καὶ τὸ
δράμα ἄρχισε...

Σὲ λίγο ὁ πρωταγωνιστὴς αἰσθάνεται νά τοῦ τραβοῦν τὴν περ-
ρούκα τὸν ἀπὸ πίσω. Ἀπὸ πάνω του στεκόταν ὁ ὑπηρέτης πού
εἶχε μέρος σὸ δράμα. Γυρίζει λοιπὸν καὶ τοῦ λέγει σιγὰ:

— Ἀφῆσε τ' ὀστέα, Ἀντώνη!

Τίποτε ὅμως. Ἡ περρούκα κοινώθηκε πάλιν. Ὁ πρωταγω-
νιστὴς ἔγινε ἔξω φρενῶν!

— Θὰ σὲ σπᾶσω σὸν ξύλο σὸ πρῶτο διάλειμμα! φωνάζει
τοῦ Ἀντώνη.

Ὁ ὑπηρέτης δὲν εἴδερε τί νά πῇ διὰ τὴν καὶ γιὰ τρίτην φορά ἡ
περρούκα κοινώθηκε. Ὁ πρωταγωνιστὴς δὲν βόλεψε πιά καὶ
οἰκώσε τὸ χεῖρ του γιὰ νά χτυπήσῃ τὸν ὑπηρέτη του. Δὲν πρό-
φθασε ὅμως γιατί ἄρχισε νά φωνάζῃ καὶ νά τρέχῃ σάν τρελλὸς
ἐπάνω στὴ σκηνή!...

Ἡ περρούκα ἔπεσε χάρω καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴν ξετρώπωσε...

Ἐνα ποντικάκι.

Τὸ κοινὸν κατεγχορρόησε τὸ ἔκτακτο αὐτὸ ἐπεισόδιο τῆς
σκηνῆς, ὁ πρωταγωνιστὴς ὅμως τὸ προσὰ καὶ δὲν κινώθηκε...

Ἀπὸ τὸ «Almanach National»

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΓΗ

Τοῦ Αὐγούστου Μπριζέ

Στὸ χῶμα ἀπόμεινε δροσιὰ, ἡ αὐγὴ γοργὰ προβαίνει,
διαμάντια λαμπυρίζουνε στὰ φρονιτῶν κλωδιά,
ἡ ἀρχὴν δίχτυα ἀκούραστη στὰ μονοπάτια θρᾶναι
καὶ τὸ νερὸ μουρμουριστὸ δροσίζει τὰ χορτάρια.
Τὸ λουλουδιὸ πού φέγγει στὴ μακρινὴ τὴ γῆ
ὁλόθρο ἀνασφονόται καὶ μυρονδιὰ σκορπίζει
καὶ ἡ ἀνατολὴ προήρανε πού σὲ λυγὰν δάχη
τὸν ἥλιο στὴν ἀγκάλῃ της, νά σοδορέγγῃ ἀρχίζει.
Γιομίζει ἀπὸ γασούμενες ἡλίες φωνές ὁ ἀέρας
καὶ ἀπ' τὰ κονδονία ἀνιταλὸν τὰ πλάγια τ' ἀνθισμένα,
ὥρα γλυκεῖα τῆς χαρᾶς, πρῶτη ὥρα τῆς ἡμέρας,
καμμιὰ ἀπ' τίς ἄλλες δὲν μπορεῖ νά παραβῇ μ' ἐσένα.

ΒΡΑΔΥ

Τοῦ Αὐγούστου Μπριζέ

Ὁ σὴνός σκοτεινῆς καὶ ἡ ἀνατολὴ μαυρίζει,
τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ἡσυχίαν τὸ πρῶτο-πρῶτο ἀστέρι
δειλὸ στὴν ἀκρὴ το

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΝΕΡΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE BARING

«Ο Πέτρος, ή ο «Πετράσκα», όπως τον έλεγαν όλοι, ήταν ο παραγνός του μαργακό· τὰ μάτια του ήταν γαλάνα και τὰ μαλλιά του ξανθά· ήταν έξυπνο, εργατικό και καλό παιδί· πάντα ήσυχος, φρόνιμος, και σοβαρός· ήξερε καλά την τέχνη του και είχε μάθει και γράμματα αρκετά. Διάβαζε πολλά βιβλία. Μία φορά του πέσε στά χέρια μία μετάφραση του Μόντε-Χρήστου, και τὸ βιβλίο αυτό άναψε την φαντασία του και τον έκανε νά θέλει νά ταξιδέψει, νά πάη νά ιδῇ νέους τόπους κι' άλλους ανθρώπους. Αυτό ήτανε τὸνειρό του.

Είχε αποφασίσει λοιπόν ν' άφίση τὸ χωριό του και νά πάη νά δοκιμάση την τύχη του σὲ μιά ἀπὸ τις μεγάλες γειτονικές πόλεις· αλλά, προτού ακόμα κλείση τὰ δεκαοχτώ, του συνέβη κάτι, πού άλλαξε τελείως τις ιδέες του και έστρεψε άλλου τις επιθυμίες του και τὰ όνειρά του. Αγάπησε...

Αγάπησε την Τατιάνα, τὴ λιγερή κοπέλλα με τὰ σταχτογάλανα μάτια, τὰ λεπτά κι' ευγενικά χαρακτηριστικά και τὰ καστανά μαλλιά πού χρυσίζανε, πού δούλευε στή φάμπρικα.

Αυτό συνέβη την εποχή πού λιώνανε τὰ χιόνια, πρώτη καλή μέρα τού Απριλίου.

Ήταν Κυριακή, μόλις είχε σχολάσει ή εκκλησιά. «Ο Πετράσκα είχε δῆ κι' άλλότε την Τατιάνα· αλλά αυτή την ήμέρα ήτανε διαφορετική...

«Αλλά κι' ή Τατιάνα άμέσως τὸν αγάπησε. Ή πρώτη αγάπη τούς ήρθε γλυκιά και γρήγορη, μαζί με την πρώτη της άνοιξης λιανάδα, όπως έρχεται στά πουλιά.

«Όλη την άνοιξη κι' όλο τὸ καλοκαίρι μέιναν αγάπημένοι, και τὸ βράδυ βγαίνουν έξω και περπατούσανε μαζί. «Όλον αυτόν τὸν καιρό ο Πετράσκα και ή Τατιάνα περπατούσανε μαζί κάθε βράδυ στους κήπους, και μιλούσανα στην καλύτερη ἀπ' όλες τις γλώσσες, την γλώσσα της πρώτης αληθινής αγάπης, πού δεν εινε γλώσσα, αλλά μελωδία ἀπὸ κομμένες φράσεις και ψιθύρους, μιά γλώσσα τόσο όμορφη κι' έκφραστική, πού δεν μπορεί νά γραφῇ.

Μετά τὸ θερος, την άρχή δηλαδή τού φθινοπώρου, έπρόκειτο νά παντρευθύν. Τους είχε παρουσιασθεῖ αλήθεια κάποια μικρή δυσκολία χρηματική. «Ο πατέρας της Τατιάνας θέλησε νά τὸν δώση ο Πετράσκα ώριμμένο χρηματικό ποσό, όχι και πολύ μεγάλο· αλλά βρέθηκαν τὰ χρήματα και ή δυσκολία έφυγε ἀπ' τὴ μέση. «Αλλά εμπόδια στην ένωση τους δεν φανερώθηκαν·όλοι ήτανε σύμφωνοι· κι' ο Πετράσκα δὲ σκεφτότανε πιά καθόλου τούς μακρινούς τόπους, και έσχασε τελείως τὰ καλιά του όνειρα πού τούχε φέρει ο κόμης Μόντε-Χρήστος.

Ήτανε μ' σὰ Αύγουστο· μιά μέρα, ο μαργακός διατάχθηκε ἀπὸ τὸν κτηματία νά φτιάξῃ μιά μικρή ξυλινή σκάλα, και νά πάη νά την τοποθετήσῃ σ' ένα όρισμένο μέρος της όχθης τού ποταμού, γιὰ την εύκολία έκείνων πού κάνανε μαζί ιο σὸ ποτάμι. Σὲ λίγο ο μαργακός κι' ο βοηθός του Πετράσκα είχανε τελειώσει τὴ σκάλα, κι' ἐν' άπογεμα ο Πετράσκα πήγε με τὸ καροτσάκι τού μαργακού σὸ ποτάμι γιὰ νά στερεώσῃ την σκάλα στή θέση της. Τὸ ποτάμι αὐτὸ ήτανε πλατὺ κι' οἱ όχθες του κατάρυτες, γιὰ τὴν ποῦς ἀπὸ την άκρη τού δάσους. Καί έπειδὴ στίς όχθες είχε λάσπες, καλάμια, κι' άλλα χόρτα ψηλά, ἀπ' αὐτὰ πού βγαίνουνε σὲ τέτοια μέρη, ήτανε δύσκολο ένας πούθελε νά κολυμπήσῃ νά πέρσῃ τὸ νερό.

«Ο Πετράσκα στερεώσε τὴ σκάλα στή θέση πού έπρεπε—έκει ἀκριβώς πού άραιώναν τὰ δέντρα και τελείωνε τὸ δάσος.

Ήτανε μέρα ήσυχη και συννεφιασμένη· αέρας δὲ φυσούσε· τὸ νερό τού ποταμοῦ ήτανε σάν τὸ λάδι, και σὸ σταχτὸ βαρυσυννεφιασμένο οὐρανὸ φαινότουσαν πού και πού λίγες μικρές γαλάνες βούλες.

Αφού τελείωσε ο Πετράσκα τὴ δουλειά του, κάθισε ἀπάνω στή σκάλα κι' άρχισε νά φτιάχνῃ ένα τοιγάρο, κυττάζοντας τὸ σταχτὸ νερό, τὸ βαρὺ σάν λάδι, και τις τιτὲς της όχθης.

Έκείνη τὴ στιγμή, ἐνῶ αὐτὸ είχε σὸ νοῦ του, κούσε δύο παράξενους ήχους, όξεις και διαπεραστικούς.

Κύτταξε κατὰ πάνω. Ένα μεγάλο πουλί, ἀπὸ κείνα πού βρίσκονται σὲ ποτάμια, είχε περάσει ἀπάνω ἀπ' τὸ γκρίζο νερό τού ποταμοῦ. «Ο Πετράσκα έβαλε μιά φωνή· και τὸ πουλί τρομαγμένο ξαναπέραςε ἀντιθέτως τὸ ποτάμι πετώντας χμηλά και έγγίζοντας τὸ νερό κούφτηκε σὰ δέντρα της· ἀπέναντι όχθης τού ποταμοῦ.

Πέρασε λίγη ώρα και ο Πετράσκα άναψε κι' άλλο τοιγάρο. Σὲ λίγο, άκουσε πάλι δύο διαπεραστικούς ήχους· κι' άμέσως, τὸ ίδιο πουλί πέρασε τὸ νερό· αὐτὴ τὴ στιγμή κρατούσε σὸ στόμα ένα ψαράκι. Καί χάθηκε στην όχθῃ πού καθόταν ο Πετράσκα, λίγο πειὸ κάτω.

— Κάπου δὸν κιντὰ θάχῃ τὴ φωλιά του, σκέφθηκε ο Πετράσκα. Και μ' αὐτὴ τὴ σκέψη θυμήθηκε ὅτι είχε άκούσει πὼς κανείς δεν

μπόρεσε νά πάρῃ ἀνέπαφῃ τὴ φωλιά ενός πουλιοῦ σάν κι' αὐτό. Γιατί κι' αὐτὸς νά μὴ δοκιμάσῃ, τώρα πού τούτυχε εύκαιρία· θάτανε ώραία εκπλήξις γιὰ την Τατιάνα.

Σηκώθηκε λοιπόν και προχώρησε με προσφύλαξη ἀνάμεσα στους θάμνους και στίς τιτὲς της όχθης, προσέχοντας νά μὴ κάνει καθόλου κρότο. Νόμισε πὼς θυμότανε τὸ μέρος ὅπου τὸ πουλί είχε κρυφτεῖ.

Καθὼς περπατούσε σιγά—σιγά, παρατήρησε ὅτι οἱ θάμνοι γινόντουσαν ὅλο και πειὸ πυκνοί, κι' ὅτι τὸ μονοπάτι πού ἀκολουθούσε ὅσο πήγαινε και στένευε και σκοτεινίαζε. Είχε μπῆ πιά μέσα σὸ δάσος.

Έξακολουθούσε νά προχωρῇ χωρὶς νά σκέπτεται πού πήγαινε, με την ιδέα ὅτι κόντευε νά φθάσῃ σὸ μέρος ὅπου εἶδε νά κρύβεται τὸ πουλί. «Ξαφνα όμως, κατάλαβε πὼς είχε προχωρήσει πολύ. Καί δὲ είχε περπατήσει πολλήν ώρα, γιὰ τὴν άρχισε νά σκοτεινιάζῃ. «Η μήπως έπρόκειτο νά βρέξῃ;

«Η κουφόβροση ήταν ἀνυπόφορη. Σταμάτησε και σκούπισε τὸ μέτωπό του με τὸ μαντίλι του, και κίτταζε γύρω του.

Ήταν ἀδύνατο νά φτάσῃ σὸ ποτάμι ἀπὸ κεί πού βρισκότανε τώρα· γιὰ τὸν έχόριζε ἀπ' τὸ ποτάμι ένα χαντάκι γεμιστὸ βολτόνερα. Αποφάσισε λοιπόν νά γυρίσῃ πίσω ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο πούχε έρθει, και προσπάθησε νά βρῇ αὐτὸ τὸ δρόμο.

«Όσο πήγαινε και σκοτεινίαζε· θὰ βράδυαυσε, συλλογίστηκε, γιὰ τὸν δὲν έβλεπε νά βρέξῃ.

«Ξαφνα, άκουσε πάλι έναν ήχο· τού φάνηκε πὼς έμοιαζε κάπως με τὴ φωνή τού πουλιοῦ... Μήπως ήτανε πάλι τὸ ίδιο πουλί;

Σταμάτησε πάλι και περίμενε νά ξανακούσῃ. Κι' άμέσως, όχι και πολύ μακριά του, ἀνάμεσα στους θάμνους, άκουσε καθαρὰ ένα γέλιο, ένα γέλιο γυναικείο.

Σκέφτηκε άμέσως μήπως ήταν ή Τατιάνα· αλλά τὸ γέλιο αὐτὸ δὲν έμοιαζε με τὸ δικὸ της... Άκουσε τότε κάτι νά σαλεύει ἀνάμεσα στους θάμνους και τὰ ψηλά χόρτα πούτανε άριστέρα· τὸν προχώρησε πρὸς τὰ έκει και, χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, έφτασε σὸ ποτάμι. «Ο ήλιος είχε δύσει πίσω ἀπ' τὸ θέρος· ο οὐρανὸς ήτανε σταχτός σάν τὸ ποτάμι, και δὲ φαινότανε καμμιὰ λάμψη πρὸς τὸ μέρος πού είχε περπατήσει· ο ήλιος· ή ώρα, φαινόταν, ήτανε προχωρημένη. Δεν έβλεπε ἄλλο τίποτα, ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Ξαφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

«Αέφνα, άκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε άμέσως και εἶδε μιά γυναίκα ἀνάμεσα στους θάμνους· τὰ μάτια της ήτανε μεγάλα, ὀλοπράσινα, και λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, άταχτα και ψηλά χόρτα και τὸ μολυβένιο νερό τού ποταμοῦ· δὲν άκούγτανε κανένας ήχος· δὲν φαινόταν οὐδ' ένα σημάδι σὸ νερό, οὐν' ένας ψιθύρος δὲν έρχοταν ἀπ' τὸ δάσος...

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Απὸ τὴν περὶφηρη συλλογὴ τοῦ Jacques Guthert]

Α γ α π η

Εὐλογημένη, εὐλογημένη νάναι ή ώρα έκείνη...

Κάτι στιγμές...

Μ' άνθια, λουλούδια ντύνεται ο νοῦς μου...

Ω! τί στιγμές!...

Νά! Η βάρκα σου περνάει τὸ ποταμάκι...

Παντοῦ γαλήνη, σιωπὴ!... Μον' ο οὐρανὸς και ή Σελήνη...

Καί σὺ περνάς... ἀδόρφα, γλυκά...

Ο κόσμος, ή ζωή, ο θάνατος!...

Μὰ τί με νοιάζει... τί!...

Εὐὸ περνάς... και σὲ κυττοῦνε...

Νύχτα χαρῶς

Ας χορτάσουμε ἀπόψε τὴ χαρὰ μας!...

Εἶσαι ώραία, άγνή, λευκή...

Νά! τὰ λουλούδια τού κήπου μὰς προσμηνούν...

Δὲς πὼς γελοῦν ἀπόψε, δὲς πὼς γελοῦν τὰ λουλούδια...

Μιά νύχτα εἶνε πού μὰς μένει...

Αἶριο οἱ έννοιες, οἱ φροντίδες...

Μὴ σκέπτεσαι... Μιά νύχτα εἶνε ἀπόψε...

Μεῖν' εἶσαι ώραία, άγνή, λευκή...

...Καί γέλα, γέλα...

Απόψε όλα, όλα γιορτάζουν τὴν χαρὰ μας...

Ανάμνηση

Τι χρόνια αλήθεια! τί χρόνια περασμένα...

Τὸ βράδυ έκείνο!...

Αγάπη μου, χάμη μου αγάπη...

Πὼς τρέμεις; Τί!... Γιατί!

...Μὴ μ' έρωτῇς και δὲν κλαίω, δὲν γελάω...

Τὴν άνοιξὴ προσμηνῶ πάντα...

...και δὲν κυττῶ, δὲν σὲ κυττῶ σὲ μάτια...

Ω! εἶνε πικρὴ ή ἀνάμνηση τού παρελθόντος...

Χωρισμός

Καί τώρα!...

Ας ράψουμε τὸ δρόμο τού παρελθόντος με τὰ στεγὰ ροδοπέταλα της αγάπης... Θὰ φύγω...

Φωνές, καί γλυκὲς φωνές... Ακοῦς!...

Καί βιολιά μακριὰ μὰς κλαίνε...

Κι' ἐγώ... ποῖς εἶμ' ἐγώ;

Καί ἐσὺ!... ποῖα εἶσ' ἐσὺ!...

...Ω! πὼς περσάνε τὰ χρόνια...

Τώρα δὲ χερμάνας ο κρύος χειμώνας φτάνει...

Καί ἀλλοίμονο!—δὲ χωρισμός...

Θὰ φύγω—φύγω...

Αντίο γιὰ πάντα κόρη, ώραία...

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

πονοῦσε τὸ κεφάλι του.

Τάδεγμα, κατὰ τις πέντε, μόλις άρχισε νά βραδιάξῃ, ἐνῶ σκενότανε μαζί της ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της, της εἶπε ὅτι έπρεπε νά πάη σὸ ποτάμι γιὰ δουλειά.

— Μά εἶνε Κυριακὴ σήμερα, εἶπε ή Τατιάνα.

— Κάτι έχασα χτές, της εἶπε, πρέπει νά πάω...

«Η Τατιάνα τὸν ἐκύνταξε καλά—καλά, και σάν νά κατάλαβε ὅτι αὐτὰ πού της έλεγε ήταν ψέμματα κι' ὅτι δὲ θάκανε καλά νά πάη σὸ ποτάμι, τὸν παρακάλεσε νά μὴ πάη. «Ο Πετράσκα γέλασε τότε και της εἶπε πὼς θὰ γύριζε γρήγορα. «Η Τατιάνα όμως δὲν τὸν άκούγε· άρχισε νά κλαίῃ, και γονατιστὴ τὸν παρακαλοῦσε νά μείνῃ. Τότε ο Πετράσκα θυμώσε και της φέρθηκε κάπως άσχημα· της εἶπε νά μὴν τὸν σκοτίζῃ με τις κουταμάρες της...

Τέλος, ή Τατιάνα υπεχώρησε και τὸν άφισε νά φύγῃ, με μεγάλη της λύπη. Ήταν βέβαιη πὼς κάτι κακό θὰ συνέβαινε.

Εἶχε φτάσει ὀχτὸ ή ώρα, και ο Πετράσκα δὲν είχε γυρίσει ἀκόμη· και δὲ γύρισε καθόλου αὐτὸ τὸ βράδυ...

Τὸ πρωί, ο μαργακός, μαζί με δύο άλλους φίλους του, ξεκίνησανε γιὰ τὸ ποτάμι γιὰ νά τὸν βροῦνε, νά μάθουε και νά δοῦνε τί έγινε...

Τὸν βρήκανε πεσμένο στὰ ρηχὰ νερά, κοντὰ στὰ скаλιά πούχε φτιάξει· είχε πνιγεί.

Πὼς έγινε αὐτό, κανείς δὲν έμαθε ποτέ...

«Όλη τὴ νύχτα πούλειπε ο Πετράσκα, ή Τατιάνα δὲν είχε πῆ λέξι, οὔτε πὼς κουνήσει καθόλου ἀπὸ τὴν πόρτα τού σπιτιοῦ της· καθότανε και τὸν περιμενε.

Μόνο όταν τὸν φέρανε με τὸ κάρρο ἀπ' τὸ ποτάμι πού έσταζε νερό, ή Τατιάνα κουνήθηκε.

Κι' όταν τὸ εἶδε, γέλασε μ' ένα γέλιο ἀπαίσιο, και τὸ φῶς τού λογικοῦ έφυγε ἀπὸ τὰ μάτια της· της έμεινε μόνο ένα βλέμμα ἀπαλές. «Η Τατιάνα έχασε τὸ λογικό της γιὰ πάντα.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Τ. Π.

Εὐμορφὴ δὲν εἶνε, αλλά έχει μάτια σαγηνευτικά σ' ένα συνδυασμὸ πού επιτυχημένο μπλέ και γκρίζο. Ἐπιδερμὶς λεπτὴ και διαφανής. Σειρὰ μαργαριταριῶν τὰ δόντια της. «Η μελαγχολία πού ζωγραφίζεται σὸ πρόσωπό της ἐξιδανικεύει τὴ φυσιογνωμία της. Ἐκτάκτως κοκέτα ὅσον ἀφορὰ τὴν ἐπιμέλεια τού ντυσιμοῦ της, ή εμφάνισις της σὰς δίνει τὴν ἐντύπωση ενός φρεσκοκομμένου και άρωματισμένου λουλουδιοῦ πού διατηρεῖ ἀκόμη τὰ ἴχνη τού λουτροῦ ἀπὸ τὴν πρωινή δροσιά. Τὸ λινὸ της πρῶνὸ φόρεμα εἶνε πάντοτε καθαρὸ και ἀσταλάκωτο, ὅπως βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐμπορικό. Στὸ φέρομό της έχει κάτι παιδιακιστικό και ἀφελές, τὸ γέλιο της εἶνε σπάνιο, αλλά εὐκρινές και εύχάριστο. Ταξιδεύει πολύ συχνὰ σὸ Παρίσι ὅπου έχει περάσει πολλὰ χρόνια και παρακολούθησε μαθήματα της Σορμπον. Ὑπὸ κοσμικὴν έσοφιν εἶνε μάλλον ἀγύριμ και όταν έχει δεξιῶσι βραδυνὴ σὸ σπίτι της, κάθε τόσο άπουσιάζει διὰ νά συμπληρώσῃ τὰ κενὰ τού ἔθνους της. Τύπος συνιγένερης, πού προσφιλής σὲ δούσης τὴν γνωρίζουν.

«Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ ἱπποδρομίες της παρελθούσης Κυριακῆς έγειναν άφορμὴ νά συγκεντρωθῇ ὀλόκληρος ή Ἀθηναϊκὴ κοινωνία και νά παραλάσουν ἀπὸ τὴν πελοῦς αἱ γνωστότεροι Ἀθηναῖαι κομψότες, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγοντο κ. Κογιαβίνα ἀνάμпл βαθύχρυσον, κ. Ρούσσου έξαιρετικὰ εὐμορφῃ, κ. Μπακοπούλου έφερεν συμπαιθεστάτην τουαλέτταν έμπριμὲ κρέπ-ντε-οιν λευκὴ και μωβ σὲ τρεῖς τόνους, γαρνιριμένη ἐπίσης με τρεῖς τόνους μωβ ζωρζέτ, κ. Μακρυγιάννη—ἐκ Πατρῶν—έκτυστικὴ φυσιογνωμία, φόρεμα μαῦρο ζωρζέτ, κ. Καραβοκυροῦ—ἐκ Κων)πόλεως—μαύρη τουαλέττα πού σὶκ γαρνιριμένη ροζ, καπέλλο καννὸνι με μαῦρο ψάθινο, κ. Καντατζόγλου φοῦλάρι μπλέ και άσπρο, κ. Ψάθη νοστιμωτάτη, φόρεμα ἀπλοῦστατον ὅσον και κομψόν μπλέ άσπρο, κ. Έσμὲ Μεταξά ὅπως πάντοτε πού σκερτσόζικο ντύσιμο ζωρζέτ μπλε έμπριμὲ λουλοδι άγρου, καπέλλο μικρὸ ψάθινο μπλε, κ. Έλένη Σταϊκού ἐνὰ ἀπλοῦστατον φόρεμα άσπρο, καζάνα και φουστὰ κρέπ-ντε-οιν πού ἐκόντιζεν περισσότερον τὴν έμμορφία της, Δις Μπενιάρη τουαλέττα ἰδιόρρυθμη ἀπὸ τοῦτι και δαντέλλα σοντρον, κ. Α. Χωρῆμ ἀνάμпл ροζάτο, κ. Ψωροῦλα φόρεμα ἰδιότυπον ρουμανικὸ κέντημα λευκὸ και μαῦρο, κ. Κοσμάδοπούλου τουαλέττα λαβάντ ζωρζέτ και μπλε καπέλλο, Δις Σκλαβοῦνον ἐντελὼς κομψιστικό σύνολον ροζ κρέπ-ντε-οιν με μικρὰ βολάν, κατ ἀπὸ κρέπ-ντε-οιν σὰς έμπριμὲ, καπέλλο μικρὸ βελουδένο ροζ, κ. Ζάχοι πού έμμορφῃ με ζωρζέτ ροζάτο.

— Ένα μπουκέτο ἀπὸ ὀλόδροσα έριμυχα λουλούδια, Δις Κυβέλη Χρυσοβέργη, τουαλέττα έμπριμὲ μογγροῦ ψάθινο μεγάλο καπέλλο στήν ἴδια ἀπόχρωσι, Δις Ἀσπασία Καπιτίνη φόρεμα και μαντῶ ροζ ζωρζέτ, Δις Έλένη Χριστοφῇ μαῦρο φόρεμα και μπερὲ βελουδένο.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον γιόρταζεν πάρτυ παρὰ τῇ κ. και τῇ κ. Ν. Νικολαΐδῃ. Μέσα σ' ένα λουλουδένο πλαίσιο γύροφ ἀπὸ κομψῆς κυρίες και δεσποινίδ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΠΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ο Γαβριηλίδης και η φύσις. — Η υγεία του. — Πώς τὸν μεταχειρίσθηκαν οἱ Ἕλληνες. — Ὡς ἐπεχῆ, πρὸς δὲ ἡ αἰσχύνῃ. — Ἡ ἀσθένειά του. — Οἱ τελευταῖες του στιγμές.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ φύσις ἦταν ἡ ζωὴ του. Καὶ ποῖον κατὰ φύσιν τρόπον ἔχον καὶ ὑγιαίνειν δὲν ἐπαγγύριον;

Ἡ λέξις του, ἡ φράσις του, τὰ γραφόμενά του, ὅλα παρμένα ἀπὸ τὴν ζωὴν, ὅλα παρμένα ἀπὸ τὴν φύσιν. Καὶ γιὰ τοῦτο ἦσαν ὅλα ζωντανά, σφριγόντα, συμπτωτικά, ζουμερά, ἀκμαία. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ὄφρος, ἡ ὀμὴ του, ἡ πρωτοτυπία του.

Ὁ Δημήτριος Ἀναστασόπουλος, ὁ Ἀθηναῖος, τὸν χαρακτήρισε: "Ὅτι καθεὺν μεγαλοφυΐας, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μεγάλη καὶ δυνατὴ πνοὴ τῆς φύσεως, πέραν τῆς ὁποίας, οὔτε νὰ κινηθῇ μπορεῖ, οὔτε νὰ ζήσῃ."

Ἐντεῦθεν τὸ ἐνστικτο τῆς ἐλευθερίας στοὺς ἀνθρώπους τούτους. Τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ φρονήματα καὶ στὸν χαρακτήρα. Τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ καθεὺν ὥρα, καθεὺν ἰδέαν, καθεὺν ἰδέαν τοῦ κόσμου. Ἐντεῦθεν ὅλα τὰ μεγάλα μέσα τῶν ἰ...

Κυτάρξετε τὴν φύσιν. Καὶ στὴν ἀναπέτασί της καὶ στὴν εὐρύτητά της καὶ στὸ ξανόμαλμα της αὐτοῦ τοῦ δριζόντιου, θὰ ἴδῃς φερόμεν ἁλλόποδα τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰδέαν της, τὸν θρόνον της παντοῦ, τὰς φρένας της παντοῦ, τὰ βουνά της, στοὺς λευκῶνας της, τοὺς λυριμοὺς της καὶ τὰς τρικυμίας της, τὰς τραγωδίας τῶν ἀνθρωπίνων ὁλῶν.

Τέκνον τῆς φύσεως ἔνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὁ Γαβριηλίδης, δηλαδὴ τέκνον τῶν ἐλευθεριῶν της, ἀλλὰ τέκνον ἐξανθρωπισμένον!

Ὁ Γαβριηλίδης ἐπασσε ἀπὸ ὑγείας. Ποτὲ κανεὶς δὲν τὸν θυμήθηκε ἀρρωστο. Πνιγνύταν ἀπὸ ζωὴ. Κατεκλύζετο ἀπὸ ἐπιβολὴ καὶ δύναμι.

Τὸ κοῦράρι ἐκεῖνο τῆς ὑγείας, τῆς πνευματικῆς ῥώμης καὶ τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, ποὺ δὲν εἴξευρε τί ἦταν γιὰ τὸν καὶ γιὰ τὸν ἄλλο, ἐπέπρωτο ν' ἀρρωστήσῃ μιὰ φορὰ γιὰ πάντα.

Καὶ ἀπὸ ἀρρώστια τὴν ὁποίαν ἐξερμε καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίασε ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Τὸν κακίον.

Ἡ προσβολὴ τοῦ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια αὐτῆ καὶ ὁ θάνατός του, ἐγέννησαν καὶ ἱατρικὴ ἐρώτημα:

— Ἄν ὁ καρκίνος μεταδίδεται ἀπὸ τὰ κρέατα καὶ ἀπὸ τὰ οἶνο-πνεύματα, πῶς προσεβλήθη ὁ Γαβριηλίδης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τράντα ἔτη δὲν ἔβαλε κρέας στὸ στόμα του καὶ δὲν ἔπινε οἶνον πνεύμα ἀπὸ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν;

Ἐνὰς μάλιστα ἐκ τῶν ἐξεχόντων ἐπιστημόνων τῆς Ἑλλάδος, ὡς θὰ δοῦμε παρακάτω, ἐσπευσε νὰ παραδεχθῇ μιὰ θεωρίαν ἐνὸς ξένου ἱατροῦ.

Ὅτι ὁ καρκίνος μεταδίδεται ἀπὸ τὰ ὠμά λαχανικά καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ μαρούλι.

Κι' ὁ Γαβριηλίδης ἦταν μαρουλοφάγος φοβερός.

Ὅτε ἀπὸ μαρούλια, οὔτε ἀπὸ χόρτα ἐπαθεν ὁ Γαβριηλίδης τὸν φαρκμάκωσαν, τὸν ἐκακίωσαν καὶ τὸν πέθαναν οἱ Ἕλληνες.

Ὁ Γαβριηλίδης ἐπαθε ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν. Ἡ ζωὴ του ὁλόκληρη δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀγρία πάλιν κατὰ πάσης Ἑλληνικῆς παλιν-θροῦσας, στενοκαρδιάς, μορίας, ἀτιμίας κατὰ παντὸς Γραικουλίου, κατὰ παντὸς ραγιαδισμού, κατὰ παντὸς μετὰ λέξι «Νεοελληνισμού». Κι' ὅλοι οἱ θυγόμενοι σκύλλακες, βάραιχοι, φειδια, ποντικοί, γουστέρηδες, παντὸς εἶδους ἐρπετά, σκορποὶ τοῦ οἴκου καὶ τὸν φάνε. Δηλητήρια ρίχναν ἐναντίον του. Φαρμάκια τὸν ποτίζαν καθεὺν ἡμέραν.

Μετὰ τὸν Τρικοῦπη, ἴσως στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ μὴν ὑβρίσθῃ ἄλλος Ἕλληνας. Τὸν ἀνθρώπου τὸν ἔχοντα μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα μέσα στὴ ψυχὴ του, τὸν εἶπαν «προδότης».

Τὸν δημοσιογράφου τὸν ἀγωνιζόμενου γιὰ τὸν ἐπιοῦσι τὸν εἶπαν «πολυμέμονο καὶ πολυμέμονο».

Τὸν εὐσεβέστατον ἐκείνον Ἕλληνα, τὸν εἶπαν ἄθεο.

Ὅλα αὐτὰ, ὅσο μεγάλα καὶ ἂν ἦσαν ὁ Γαβριηλίδης, τὸν καίγαν καὶ τὸν φαρκμάκωσαν.

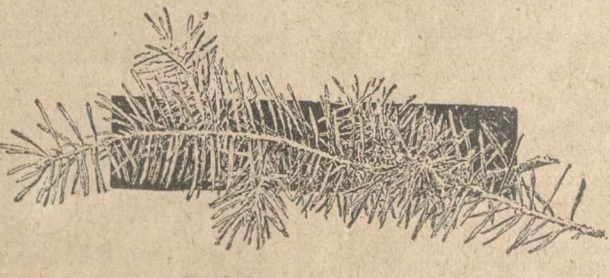
Καὶ ἀπὸ τὰ φαρκμάκια, τίς στενοχωρίες, τοὺς πόνους καὶ τίς ἀπογνώσεις γεννήθηκαν ὁ καρκίνος.

Καὶ οἱ Ἕλληνες ἔφαγαν ἐκείνον ποὺ τοὺς πόγνεσε καὶ ζήτησε γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Μὰ οἱ Ἕλληνες ἔφαγαν τὸ ἔθνος τοὺς καὶ δὲν θὰ τῶγαν τὸν Γαβριηλίδη.

Στὸν τάφο του ἔπρεπε νὰ γραφῇ ἡ φράσις ἐκείνη, ποὺ ἔγραψεν ὁ Ἀναστασόπουλος, ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, ἀλόγιστα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχικῆς διανοητικῆς καταστάσεως τῆς Κοινωνίας, τὸν φυλάκισε, στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς του:

Ὡς ἐπεχῆ, πρὸς δὲ ἡ αἰσχύνῃ.

Κατὰ τὴν ἀνοιξὴν τοῦ 1920, εἶχα ὀκτὼ περίπου μῆνες νὰ τὸν ἴδω. Θυμοῦμαι τὴν τελευταία συνάντησίν μας, ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν «πνευματικὴν ἰδέαν», ὡς τὴν ἀποκαλοῦσε, Ἑλληνικὴν ὑπηρεσίαν.

— Δὲν ντρέπεσαι, μοὺ λέγει στὸ τέλος, ν' ἀντιπροσωπεύεις τὸ τοῖο Κράτος;

— Πολλὲς φορές, τοῦ εἶπα, ντρέπομαι, ἀλλὰ ἀξίζει πάσης θυσίας ἡ Μακεδονία.

— Περισσότερο θὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃς ἀπὸ ἐδῶ, προσέθεσε. Ἄλλως τε, μοὺ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπογορευσεως, ὅταν τοῦ διηγήθηκα πῶς ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀποστολὴν τοῦ διαφόρου κλάδου ἐκεῖ ἐπάνω, τὴ Μακεδονία τὴν πῆρασε ὥραϊα γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃμε σαλακομένη, ἀπὸ τὰ διάφορα παληχέρεα εἰς τὰ ὅποια ἔπεσε, σὲ ἄλλους μιὰ ἡμέραν!

Καὶ ἐπανερχόμενος πάλιν στὸ θυμὸν του:

— Ἡ πρώτη ταπεινότης σου, μοὺ εἶπε, (ἐννοῶν τὸ δουλικὸν τῶν ὑπογραφῶν τῶν δημοσίων ἐγγράφων), εἶνε ὅτι σὺ, ὁ ἀπειθέστατος ἀπάντων, ὑπογράφεις τώρα, δεκάκις τῆς ἡμέρας «εὐθεῖ-στατος».

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευ αἶα πρὸς ἐμένα λόγια του.

Εἶχα, ἀπὸ τότε, ὀκτὼ-ἐννέα μῆνες νὰ τὸν ἴδω, ὅταν ἔνα πρωὶ λαμβάνω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μιὰ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία μοὺ ἔγραψεν ὅτι «ὁ Γαβριηλίδης ἀσθενεῖ σοβαρῶς ἀπὸ καρκίνου».

Αὐτὸ μοὺ φάνηκε σὰν ἕνα σαχλὸ ἀστεῖο καὶ ἐκάκισα τὸν γράψαντα, ἔγραψα ὅμως καὶ εἰς ἄλλους, ἐρωτῶν τί ἔχει.

Ὅλοι μοὺ ἀπαντήσανε τὰ ἴδια «καρκίνου»!

Καρκίνου!

Ἄν ὁ καρκίνος μεταδίδεται ἀπὸ τὰ κρέατα, ὥπως λένε οἱ γράφοι, τότε ποῦ τὸν βρῆκε τὸν Γαβριηλίδη!

Τοῦ ἔγραψα μιὰ ἐπιστολὴν καλώντας τὸν στὰ Βοδενά. Γιὰ τὸ τοῦ ἐξβιάσω τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἔγραψα ὅτι οἱ κατωγράφαι ἐκεῖ πέρα τρέχουν γάλα, καὶ οἱ τὰ κεφάλια εἶνε μεγάλα, κόκκινα, λαχταριστά καὶ τὰ σῦκα γλυκά, ὡς τὰ Παράδεισος.

Μοὺ ἀπήντησε:

«Μοὺ γράφεις νὰ ἔλθω. Ἀλλὰ πῶς; Ἀπὸ εἰκοσι ἡμερῶν εἰμαι στὸ κρεβάτι, ἀπὸ δέκα δὲ ἡμερῶν δὲν ἔμπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου, καὶ ὅμως οἱ ἱατροὶ μοὺ λέει ὅτι εἰμαι καλλίτερος».

Σὰς εὐχόμαι καλὸ Πάσχα.

Σὲ λίγες ἡμέρες πέθανε!

Ὁ Σπας. Αὐτός, ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς «Τραπεζῆς Ἀθηνῶν» ἀπὸ τοὺς λίγους, ποὺ ἰδιαιτέρως λάτρευε, καὶ ὁ μόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέτρεπε νὰ μπαῖνι στὸ δωμάτιόν του, τίς τελευταῖες ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ὡς ἐξῆς διηγείται τὰ τοῦ θανάτου του:

«Ὅταν οἱ πόνοι καὶ ἡ ἐξάντλησις τὸν ἔκαμαν νὰ τραβηχθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἔπεσε μέσα στὴ βιβλιοθήκην του, ἀπάνω σ' ἕνα κρεβάτι, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο κάσες τοῦ πετρελαίου καὶ τρία παλαιοσανίδια».

Γιατρὸ ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστομάνου δὲν ἐδέχετο.

Στὴν ὁρμὴ τοῦ ἐπέβαλλαν ν' ἀνάγῃ σὺμπα!

Μωρὲ Ἀύτρο, ἀνέκραξε, σῶμα ν' ἀνίστην ἐγώ!

Καὶ δὲν τὴν ἀνάγῃ.

Ἐπειτα τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ φάῃ καὶ λίγο ζωμὸ κρέατος γιὰ τὸ νωτίκο.

Σ' αὐτὸ ὑπέκυψε.

— Ἐξέρεις βρὲ Αὐτρε, τοῦ εἶπε, τί κακὸ γράμμα ἔκαμα σήμερον!

Ἐφαγα ζωμὸ κρέατος, σὰν θηρίο σαρκόβόρο!

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Γαβριηλίδου καὶ ἰδίως τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας του, διαδοθέν, ἐτάραξε καὶ ἐξέπληξεν τοὺς πάντας καὶ ἰδίως τὴν Κυβέρνησιν. Ὁ Βενιζέλος ὑπονοήσθηκε καὶ εἶπε τὰς ὑπονοίας του εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

Ἐπειδὴ τὰ τελευταῖα ἄρθρα του, ἔκαμαν ἐντύπωσιν μεγάλην, οἱ βασιλικοὶ γιὰ νὰ τὸν θέσουν ἐκποδῶν, θέλησαν νὰ τοῦ βάλλουν τὴν ἰδέαν τοῦ καρκίνου, τῆς ἀσθενείας δηλαδὴ ποὺ περισσότερον αὐτὸς ἐτρομάκεν, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ διὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ εἶσι νὰ λείψουν τὰ ἄρθρα του.

Γιὰ αὐτὸ ἐπρότειναν ὁ Βενιζέλος καὶ ὅλοι συνεφώνησαν, ὅτι ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἕνας γιὰ τὸν δικὸς του. Ἀλλὰ πῶς, ποὺ κανέναν δὲν ἐδέχετο!

Ἦτο γνωστὸν ἀκόμη τὸ πάθημα γνωστὸ Ἀθηναῖον λογιῶν, καὶ ἀγαπητὸν πολλὸν εἰς τὸν Γαβριηλίδην, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ «Βλάσης» ἀσθενεῖ, μετὰ ὅλο τὸ παλὸν τοῦ θάρρους, ἀνοίξε τὴν πόρτα του καὶ μῆκε μέσα.

— Καλὴ μέρα Βλάση. Τί εἶνε αὐτό; Τί ἐπαθε;

— Ἀκούουθε!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— “Ακουσε, κορίτσι μου, ὅχι μόνο δὲ θὰ ἐμποδίσῃς τὴν καταστροφὴν τῆς ἀπορρίψεώς σου στὸν κόμητα τῆς Θουήνης, ἀλλὰ καὶ τὴ δική σου τὴ ζωὴ θὰ σοὺ στοιχίσῃ, στὸ προλέγω! Παρατήσου λοιπὸν καὶ γίνε σύμμαχος μου! θὰ σὲ κάνω τόσο δυνατὴ καὶ τόσο πλουσία, ὥστε καὶ οἱ εὐγενέστερες κυρίες θὰ ὑποκλίνονται μπροστὰ σου.

Μι' ἀστραπὴν πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Μαγδαληνῆς φόνηκε σὰ νὰ σκέφτεται.

— Μὴ μὲ πειράζεσαι! ψιθύρισε τέλος.

— “Ὁ! Ὁ! σκέφθηκε ὁ Βρινδινὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ἐξαγριωμένο πρόσωπο ἀλλάξε ἐκφρασῇ. Ἡ μικροῦλα ἀρχισε νὰ πέφτῃ, δελεάζε-ται. Στ' ἀλήθεια, προτιμώτερο εἶνε αὐτό!

— “Ἐξ ἄλλου, ἐπρόσθεσε, ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι γινόμενον σύμμαχος σὰς, σὲ τί θὰ μπορούσα νὰ σὰς φανῶ χρησιμη.

— “Ἄνδρ' ἐναντιωθῇτε διόλου στὰ σχέδια μου, ἂν δὲν ἀναμειχθῇτε στὸ παραμικρὸ καὶ ἂν μ' ἀφήσετε νὰ κανονίσω ἐγὼ τὰ πράγματα.

— Αὐτὸ εἰν' ἐνκόλο! εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ.

— Μονάχα, εἶπε ὁ Βρινδινὸς, θὰ μοὺ χρειάζοταν ἕνα ἐχέγγυο τῆς εὐκαρίνης σὰς...

— Τί εἶδος ἐχέγγυο;

— Νὰ μοὺ ἐπιστρέψετε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποία πήρατε ἀπὸ τὸν Φλορεστάν καὶ ἔπειτα καὶ τίς τρεῖς χιλιάδες ἀκούδα γιὰ νὰ τὰ μοιράσουμε κι' οἱ τρεῖς μας.

— Καὶ σεῖς, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ, ὑπόσχεσθαι νὰ μὰς πλουτίσετε καὶ τοὺς τρεῖς μας, ἑοῦς δηλαδὴ, ἐμένα καὶ τὸν κύριο ντὲ Μορλά;

— Μάλιστα.

— Ἐξήντα καὶ, κύριε Βρινδινέ.

— Τί πᾶγμα;

— “Ὅτι ἐπειδὴ ἐμπιστευθήκατε β. β. αἰα αὐτὴν τὴν ἱστορίαν στὸν ὑποκόμητα, θὰ μὰς προλάβῃ καὶ θὰ πλουτίσῃ μονάχα ἐκεῖνος.

— Γιὰ τὸσον κοινὸ λοιπὸν μὲ πέρνε-τε; φώναξε ὁ Βρινδινὸς. Ὁ ὑποκόμης δὲ θὰ μάρη τίποτε, παρὰ ἀπὸ ὑποχρεωθεῖ δι' ἐγγράφου του νὰ μοὺ παραχωρήσῃ τὸ μισὸ τῆς περιουσίας του.

— Λοιπὸν εἶσι; Δὲν τοῦ εἶπατε ἀκόμη τίποτε;

— Τίποτε ἀπολύτως. Μονάχα τοῦ ὑποσέχηκα ὅτι θὰ τὸν κάνω πλούσιον καὶ δυνατὸν. Τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὸν τορβώσω αὐτὸ περιμένει νὰ μάρη.

Ἡ Μαγδαληνὴ σηκώθηκε θριαμβευτικῶς.

— Ἐμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω! φώναξε.

Καὶ δείχνοντας τὴν πόρτα στὸν Βρινδινὸν, ἐπρόσθεσε.

— Τώρα, βγῆτε ἔξω!

Ἡ φράση αὐτὴ χτύπησε τὸ Βρινδινὸν ὡς ῥόπαλο! ἔμεινε δισταχτικὸς γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα ἐφώνησε:

— “Ἐστὶ λοιπὸν μὲ κοροϊδεύεις, ἀρχαίε; καὶ ὁρμησε κατὰ τῆς Μαγδαληνῆς; μὰ αὐτὴ ἐπρόσθεσε κι' ἔβαλε μπροστὰ της ἕνα τραπέζι τὸ ὁποῖο ἀπομάκρυνε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν κίνδυνον, καὶ βάδοντας στὸ στόμα της μ' ἀσμένια σφυρίχτρα, ἡ ὁποία κρεμόταν στὸ στήθος της, ἀρχισε νὰ σφυραίει.

Ὁ Βρινδινὸς ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Σφύρα!... τῆς ἔλεγε, σφύρα!... ὅσο θέ-λεις! Κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀκούσει καὶ θὰ πεθάνεις ἐδῶ χωρὶς νὰ πάρῃ κανεὶς εἰδση.

Καὶ συγχρόνως μὲ μιὰ νεανικὴ κίνησιν πήδηξε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ πλάνοντας τὴ Μαγδαληνὴ τὴν παρέσυρε στὴν ὁρμὴν του ὡς τὸν τοῖχο.

Τότε μὰ πάλιν ἀγρία, μὰ σιωπηλὴ πάλιν, ἀρχισε μεταξὺ τοῦ γέροντος καὶ τῆς κόρης. Κανεὶς τοὺς δὲν ἔβγαζε λέξη, ἐπειδὴ κι' οἱ δύο φοβότανσαν μήπως προκαλέσουν τὴν προσοχὴν τοῦ ὑποκόμη-τος Φλορεστάν, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἀπάνω.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπερασπίζοταν τὸν ἑαυτὴν τῆς σὰ λέαινα, ἂν καὶ ἀπὸ τὸ λαϊκὸ τῆς ἔτρεχε ποταμὶ τὸ αἷμα, γιὰτὶ ὁ Βρινδινὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν πιάσει ἀπὸ τὸ λαβρὸν καὶ νὰ τὴν πνίξῃ μὲ τὰ νύχια του.

Καθὼς ὅμως τὰ χέρια του ἔκαναν μάταιες προσπάθειες γιὰ νὰ πνίξουν τὴν κόρη, ἐνῶσε ἕνα χαρτὶ νὰ τριξῇ κατ' αὐτὸ τὸ περιστή-θιό της. Εἶταν τὸ περίφημον γράμμα!

Τότε ἔγινε σὰν τρελλὸς καὶ διπλάσιζοντας τίς προσπάθειές του προσπαθοῦσε νὰ ξεσκίσει τὸ περιστήθιό της Μαγδαληνῆς.

Ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνει τίς δυνάμεις της, μὰ μόλις ἐνίσωσε

τὸ σκοπὸ τοῦ κακούργου ἐμφυχώθηκε. Γεμάτη ἀγανάκτηση ξανάβρε καὶ πάλιν δύναμιν γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀτίμου, ἐπρόσθεσε μάλιστα καὶ σφύριξε γιὰ δεύ-τερην φορὰ, δυνατώτερα ἀπὸ τὴν πρώτην.

Ἀλλὰ μονάχα αὐτὸ μπόρεσε νὰ κάνει γιὰτὶ τὸ νευρικὸ παρο-ξυσμὸς της τὸν διαδέχθηκε μιὰ τελεία ἐξάντλησις. “Ἐγείρε τὸ κε-φάλι της, ἀφῆσε τὰ χέρια της νὰ πέσουν κι' ἔπαυσε πιά ν' ἀμύνεται.

Βλοσυρὸς κι' ἀφρίζοντας ὁ Βρινδινὸς οἶχτηκε ἐπάνω της κι' ἀρχισε νὰ τῆς σφίγγει τὸ λαιμὸ, βγάζοντας ἐν' ἀγριο ἐπιφώνημα.

Ἄλλ' ἀμέσως δύο δυνατὰ χέρια τὸν ἀρπάξαν ἀπὸ τὴ μέση, τοὺς ἔκωσαν τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ χαλαρώσῃ τὸ σφίξιμό του καὶ τὸν ἐπέταξαν τρία βήματα μακριά, μισοπεθαμένον, ἀπάνω στὶς πλάκες.

Αὐτὸς ποὺ τὸσον ἐγκαίρως εἶχεν ἐπέμβει γιὰ νὰ σώσῃ τὴ νέα ἔφερε τὰ οἰκόσημα τῆς Θουήνης καὶ ἦσαν ὁ ἱπποκόμης τῆς Δολόρας Φοίτζ.

Ἐπιφορησμένος ἀπὸ τὴν κόμησιν νὰ συνοδεύῃ παντοῦ τὴ Μαγδαληνὴν, τὴν περιε-εἶχε κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε νὰ ἐπισκε-φθῇ τὸ σπίτι τοῦ περιπόρου, κόροντας βόλτες.

Ὁ Βρινδινὸς ἀγνοοῦσε τὴ λεπτομέρεια αὐτὴν ἂν καὶ διὰ τὸν ἄκουσε χτύπο στὴν πόρτα κι' ἔσκησε ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ δῇ ποῖος εἶνε, εἶχε δὲ τὸν ἀκούουσι νὰ κτυπᾷ.

Ὁ Φοίτζ, τεράστιος Ἀλσατός, γεμάτος λεπτότητα, σεβόταν κι' ἀγαποῦσε, ὅπως ὅ-λοι ο

Ἡ περίφημος πριμαντένα τοῦ «Μετροπολιταίν» τῆς Νέας Ὑόρκης Ἑλέν Ράουθ.

Ἡ Μπολσεβίκα ἡθοποιὸς Ὀλγα Μπακλαβάνοβα.

Οἱ γυναῖκες στὸ Σάρα-Ντίντσε πλαταίνουν με φύλινα τασάκια τὰ χεῖρῃ τους γιὰ νὰ φαῖνται πιδ ὡραῖες.

ΠΡΟΣΕΧΟΝ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΡΙΣΚΟ
ΤΟΥ Κ. Τ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΠΟΧΗ Τῆς «ΛΑΚΑ»
τοῦ ὁποῖου μόνον εἰς τὸ
«Μπουκέτο», σχετι-
κῇ με τὴν ἑορ-
κολάκισμα εἶνε
κατα-
κτι-

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Κατασκηνωταὶ εἰς τὸ Πήλιον.

Εἰς τὴν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ : Ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν ἐπίδειξιν τῶν δεσποινίδων γυμναστηρίου. Κάτω ἀριστερὰ καὶ εἰς τὸ μέσον : Μαθήτριάι τοῦ Λυκείου Μεταξὺν εἰς τὸ μέσον καὶ κάτω δεξιὰ : Ἡ κ. Παγκάλου εἰς τὸ Μενίδι μετὰ τῶν Μενιδιατισσῶν με ἐντόπιον ἀμφίεσιν.

(Φωτογραφίαι τοῦ καλλιτέχνου συνεργάτου μας φωτογράφου κ. ΠΟΥΛΙΔΟΥ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐλάβαμε φυσικά καὶ τὰ μέτρα μας γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φωνάξουμε βοήθεια ἂν αὐτὸς τύχαινε ἀνάγκη· νομίζω ὅμως ὅτι κανένας μας δὲν τὸ περίμενε τέτοιο πράγμα. Τὸ βέβαιον εἶπε δὲ τώρα φοβόμαστε πολὺ λιγώτερον ἀπὸ δὲ φοβόμαστε στὸ Λονδίνο, τὸν καιρὸ πού ὁ κ. Τρελόνι ἐμενε βυθισμένος στὸ λήθαργό του.

Ὅσο γιὰ μένα, ἐγὼ ἐννοῶθα μεγάλη ἀνακούφιση μέσα μου ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ κ. Τρελόνι μού εἶπε ὅτι ἡ βασίλισσα Τερά δὲ θὰ μᾶς ἐβλάπτε, γιατί ἐμεῖς δὲν κάναμε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκτελούμε τίς ἐπιθυμίες της καὶ νὰ υποβοηθοῦμε τὴν ἀνάστασίν της.

Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἵμουν ἡσυχώτερος τώρα. Ἡ πεποίθησις τοῦ κ. Τρελόνι μὲ καθησύχασε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο νόμιζα πὼς θὰ μπορούσε νὰ μὲ καθησύχασῃ.

Ἐὰν ὅμως ἄλλες ἐννοίαις πού δὲν ἄφηναν ἡσυχὸν τὸ κεφάλι μου. Τὸ κυριώτερον ἦταν ἡ παράδοξη κατάστασις τῆς Μαργαρίτας. Αὐτὴ μὲ ἀπασχολοῦσε διαρκῶς καὶ μ' ἔκανε νὰ σφιγγογυρίζω ἀνήσυχος στὸ κρεβάτι μου. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα της καὶ οἱ δικῆς τῆς διαβεβαιώσεις λίγο, πολὺ λίγο, μὲ καθησύχασαν. Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ καθόλου. Κάθε λίγο ἀκούγα τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ τίς ὥρες, καὶ ὁ χτύπος τοῦ μου φαινότανε πένθιμος. Εἶδα τὸ λυκόφως νὰ γίνετα σκοτάδι, τὸ σκοτάδι νὰ γίνετα λυκαυγὴς, καὶ τὸ λυκαυγὴς νὰ τὸ διαδέχεται ἡ φῶς, ἐνῶ διαρκῶς στὸ μυαλό μου ἐστριφογύριζαν οἱ ἴδιες σκέψεις. Θὰ σηκώνομουν ἀπάνω, ἀλλὰ δὲν τῶκανα γιατί δὲν ἤθελα νὰ ἀνησυχίσω τοὺς ἄλλους.

Τέλος, ἀφοῦ ἐξημέρωσε, ἀποφάσισα νὰ σηκωθῶ.

Βγήκα ἐξω στὸ διάδρομο καὶ κίτταξα νὰ ἴδω τί κάνανε οἱ ἄλλοι. Εἶχαμε συμφωνήσει ὅλοι ν' ἀφίνομε μισάνυχτες τίς πόρτες μας, γιὰ νὰ μπορούμε νὰκούμε καὶ τὸν παραμικρότερον ἤχο ἢ ἀνησυχία πού θὰ γίνεταν σὲ μιά κάμαρα, καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορούμε νὰ ἐπινοήνομε ἐνκόλα.

Ὅλοι ἐκοιμῶντο ἡσυχᾶ ἀκούγα τὴν κανονικὴ ἀναπνοή τους καὶ εὐχαριστήθηκα πού περνάγαμε καλὰ αὐτὴ τὴν κρίσιμη νύχτα.

Ἐπειτα βγήκα ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κατέβηκα κάτω στὴ θάλασσα, ἀπὸ ἐνὰ μικρὸ στενὸ μονοπάτι ἀπάνω στοὺς βράχους.

Ἀπὸ τὴν ἀλάνια, εἶχα ἀνάψει γιὰ νὰ δροισθῶ, γδύθηκα καὶ ἔπεσα στὴ θάλασσα· λίγων λεπτῶν κολύμπι στὴν χρῶα κραινὴ θάλασσα μὲ ὠφέλησε, καὶ ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι καλλίτερα ἔπειτα. Μόλις ἀνέβηκα πάλι ἀπάνω, στάθηκα μιά στιγμή γιὰ ν' ἀποθαμμάσω τὴ θαυμασιὰ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἢ χαρωπὴ ὄψη τῆς φύσεως μὲ στενωχόρησε, γιατί οἱ σκέψεις οἱ δικῆς μου ἦσαν μελαγχολικῆς, ἴσως ἀπαισιόδοξης.

Ἀξάφην, αἰσθάνθηκα ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ στὸν ὤμο μου, ἕνα χέρι λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ· γύρισα καὶ εἶδα τὴ Μαργαρίτα· αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε μπροστὰ μου τὴν παλιὰ Μαργαρίτα, φαεινὴ καὶ εὐδιάθετη. Αἰσθάνθηκα τότε μεγάλῃ ἀνακούφιση. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μου δὲν ἐβάσταξε πολὺ.

Μόλις γυρίσαμε στὸ σπίτι, ἀφοῦ κάναμε ἕνα μικρὸ περιπατάκι στοὺς βράχους, ἡ Μαργαρίτα μου ἔγινε πάλι σκυθρωπὴ καὶ ἀδιάφορη.

Τὴν ἡμέρα ὅμως αὐτὴ ἔπρεπε νὰ δουλέψουμε. Κι' ἄρχισαμε ὅλοι τὴ δουλειά μας μὲ τὸ συνειθισμένο μας ῥυθμό.

Μετά τὸ πρόγευμα μαζευνήκαμε ὅλοι στὴ σπηλιά, καὶ ὁ κ. Τρελόνι ἄρχισε νὰ μᾶς λὲρ πού νὰ βάζουμε τὸ κάθε τί. Συγχρόνως μᾶς ἐξηγοῦσε καὶ τὸ γιατί, λεπτομερῶς. Εἶχε μαζὺ του τοὺς ρολοὺς πού εἶχαν τὰ σχέδια τοῦ τάφου τῆς κοιλάδος τοῦ Μάγνου καὶ τὸν εἰκόνα καὶ τὸν ἱερογλυφικὸν παραστάσεων πού ἦταν ἐκεῖ μέσα. Εἶχε πιστὲς ἀναπαραστάσεις ὅλων τῶν ἱερογλυφικῶν πού στολίζανε τοὺς τοίχους, τὸ ταβάνι καὶ τὸ πάτωμα τῆς σπηλιάς τῆς κοιλάδος τοῦ Μάγνου. Ἐπίσης εἶχε σχέδια ὅλων τῶν κυριωτέρων ἀντικειμένων πού εὑρίσκοντο στὸν τάφο.

Ὁ κ. Τρελόνι μᾶς ἐξηγήσε καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα πού δὲν τὰ ξέραμε ἀκόμα. Παραδείγματος χάριν, μάθαμε ὅτι τὸ τραπέζι ἦταν ἐστὶ φτιαγμένο ὥστε στὴν κοιλότητά του νὰ χωρᾷ ἡ βάσις ἀκριβῶς τοῦ μαγικοῦ κιβωτίου· θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι τὸ μαγικὸ κιβώτιο προοριζέτο νὰ τεθῇ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ ὅχι σ' ἄλλο ἄλλο πούθενά. Στὸ πάτωμα, ὁ κ. Τρελόνι εἶχε σημάδεψε μὲ ἀκριβεία τὰ σημεῖα ὅπου θ' ἀκουμποῦσαν τὰ πόδια τοῦ τραπέζιου αὐτοῦ, γιατί στὸν τάφο τῆς βασιλίσσης ἦσαν ὁμοίως σημάδεψε στὸ πάτωμα τὰ σημεῖα ὅπου ἀκουμποῦσαν τὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ τραπέζιου. Μάθαμε ἐπίσης ὅτι ἡ μούμια, ἂν θὰ τὴν ἔβαζαν στὴν σαρκοφάγο της, θὰ ἔμενε μὲ τὸ κεφάλι κατὰ τὴ Δύση καὶ τὰ πόδια κατὰ τὴν Ἀνατολή· ἐστὶ θὰ δέχονταν τὰ φυσικὰ ρεύματα τῆς γῆς.

— Ἀν' αὐτὸ, εἶπε ὁ κ. Τρελόνι, μπορούμε νὰ συμπέρανουμε ὅτι ἡ δύναμις πού θὰ δρᾷ εἶχε κάποια σχέσι με τὸν ἡλεκτρισμὸ ἢ μὲ τὸ μαγνητισμὸ, ἢ καὶ ἴσως μὲ τὰ δύο μαζί.

Ἐἶπε λοιπὸν πιθανόν μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ κιβώτιο, πού ἔγινε

ἀπὸ ἕναν ἀερόλιθο καὶ ἀποτελεῖται ἴσως γι' αὐτὸ ἀπὸ κάποιο στοιχεῖο καινούργιο, ἀγνωστὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ περιέχεται καὶ μιά μεγάλη δύναμις πού θὰ δρᾷ ἐλεύθερα μόνον διὰ τὸ κιβώτιο αὐτὸ ἀνοίξῃ. Θέλεγε κανεὶς ἐδῶ ὅτι ὁ κ. Τρελόνι εἶπε ὅτι εἶχε νὰ μᾶς πῇ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐτὸ ὑπεθέσαμε τότε καὶ ἐμεῖς· ἀλλὰ ὁ κ. Τρελόνι ἔμενε ἀκόμα σκεπτικὸς· καὶ ἐμεῖς, ἀμίλητοι, περιμέναμε νὰ ἐξακολουθήσῃ· τέλος μᾶς εἶπε :

— Ἐνὰ πρᾶγμα ὁμολογῶ ὅτι ὡς τώρα μ' ἔχει πολὺ ἀπασχολήσει ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τὴν μεγάλη σημασία πού τοῦ δίνο. Ἀλλὰ, σ' ἕνα ζήτημα ὅσον καὶ αὐτὸ, ὅπου ὅλα μᾶς εἶνε ἀγνωστα, πρέπει νὰ προσέχουμε στὸ κάθε τί, καὶ στὸ παραμικρὸ. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ἄλλωστε ὅτι δὲ θάχῃ καὶ αὐτὸ τὴν σημασία του, γιατί ἔχουν ἐδῶ τὴν σημασία τους.

Καθὼς βλέπετε στὸ σχέδιο τῆς κατόψεως τοῦ τάφου, ἡ σαρκοφάγος εὑρίσκεται κοντὰ στὸ βορινὸν τοῖχος, καὶ τὸ μαγικὸ κιβώτιο εἶνε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς σαρκοφάγου. Τὸ μέρος τοῦ τοίχου πού σκεπάζεται ἀπὸ τὴν σαρκοφάγον δὲν εἶχε κανένα σύμβολο ἢ καμμίαν διακόσμηση ἱερογλυφικὴν· ἐκ πρώτης ὁψεως θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ γράμματα σκεπάζονταν στοὺς τοίχους μετὰ τὴν ἐποθεσίαν τῆς σαρκοφάγου. Ἀλλ' ἂν ἐξετάσῃ κανεὶς προσεκτικώτερα καὶ λεπτομερώστερα ὅλα τὰ ἱερογλυφικά, ὡς καὶ τὰ σύμβολα αὐτῶν βρίσκονται κατὰ τὸ πάτωμα, θὰ δῇ ὅτι αὐτὸ εἶχε κάποιον ἄλλον, ἰδιαιτέρην σημασία. Δέστε, ἐδῶ τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα σταματοῦν καὶ ἀρχίζουν πάλι ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη. Τώρα πρέπει νὰ μάθουμε τί σημαίνουν αὐτά. Κυττάχτε σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο τὰ μέρη τοῦ τοίχου πού βρίσκονται τὰ ἑνὰ πρὸς ὅσους καὶ τὰ ἄλλα πρὸς ἀνατολὰς, δηλαδὴ τὰ ἑνὰ στὸ κεφάλι καὶ τὰ ἄλλα στὰ πόδια τῆς σαρκοφάγου· καὶ στὰ δύο αὐτὰ μέρη βλέπουμε τοὺς ἰδίους ἀκριβῶς συμβολισμοὺς οἱ συμβολισμοὶ ὅμως, αὐτοὶ εἶνε ἐστὶ τοποθετημένοι ὥστε ν' ἀποτελοῦν συγχρόνως μέρη ἄλλων ἐπιγραφῶν πού διατρέχουν τὸν τοῖχον κατὰ μῆκος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μνημείου. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ κυττάξῃ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ προσέξῃ καλὰ γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃ.

Κι' ἐνὰ ἄλλο ἰστίς γωνίες καὶ στὸ κέντρον οἱ συμβολισμοὶ εἶνε τριπλοὶ. Καὶ στὰ δύο μέρη διακρίνομε ἕναν ἥλιο, πού τὸν κοίβει στὴ μέση ἢ γράμμη τῆς σαρκοφάγου, ὅπως ἀκριβῶς ἡ γράμμη τοῦ ὁρίζοντος κρύβει τὸ κατώτερον ἡμισυ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος δύει ἢ ἀνατέλλει.

Κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς μισοὺς ἡλίους μὲ τίς ἀκτίνες πού βλέπουν σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο, εἶνε ἕνα δοχεῖο, πού τὴν ἱερογλυφικὴν γραμμὴν συμβολίζει τὴν καρδιά, τὸ «*κα*» καθὼς τὸ ἔλεγον οἱ Αἰγύπτιοι. Κοντὰ στὸ καδέναν ἀπ' αὐτὸ τὸ δοχεῖο, περὶ πέρα ὅμως, βλέπουμε ἀπὸ ἕνα ζευγαίον χέρια ἀνοικτὰ καὶ γυρισμένα καὶ πάνω αὐτὸ εἶνε τὸ «*κα*» ὡς ἡ «*κα*» τοῦ «*Κα*» δηλαδὴ τοῦ «*κα*» τοῦ «*ο*». Κυττάχτε ὅμως ὅτι διαφέρει τὸν «*κα*» ἀπὸ τὸ «*κα*» τοῦ «*Κα*» ἐκείνου μέρους τῆς σαρκοφάγου τὰ χέρια αὐτοῦ τὸν συμβολισμὸν τοῦ «*Κα*» εἶνε γυρισμένα κατὰ κάτω, πρὸς τὸ ἀνοίγμα τοῦ δοχείου· ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, στὸ κάτω δηλαδὴ, τὰ χέρια αὐτὰ εἶνε γυρισμένα πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνση.

Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς φαίνεται ὅτι θέλει νὰ πῇ τὸ ἔξης: Διὰ τὴν κόσμησιν τῆς μεταβάσεως τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴ Δύση στὴν Ἀνατολή, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, τὴν νύχτα μὲ ἄλλα λόγια, ἡ καρδιά, πού εἶνε ὁλική, καὶ πού βρίσκεται μέσα στὸν τάφον καὶ δὲν μπορεῖ μὲ κανένα δυνατό τρόπο νὰ τὸν ἀφίση, παρακολουθεῖ τὸν ἥλιον, πού εἶνε ὁ χορηγὸς ὅλων τῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ «*Κα*», πού ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐνεργὸ στοιχεῖον πηγαινέται παντοῦ ὅπου θέλει, καὶ τὴ νύχτα τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὴν ἡμέραν. Ἄν ὁ συλλογισμὸς μου αὐτός εἶνε σωστός, τότε αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι ἡ συνειδήσις τῆς μούμιας αὐτῆς δὲν κοιμάται, ἀλλ' ἀγρυπνεῖ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐξομεῖ ὅλην ἡμέραν.

ἴσως ὅμως αὐτὸς ὁ συμβολισμὸς νὰ σημαίνῃ ἄλλο, τὸ ἔξης: ὅτι μετὰ τὴν νύκτα τῆς ἀναστάσεως, τὸ «*Κα*» θὰ ἀφίση γιὰ πάντα τὴν καρδιά.

Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι στὴν ἀνάστασιν τῆς ἡ βασίλισσα Τερά θὰ ἔγινε μὲν σωματικῶς ἡ ἴδια, ἀλλὰ πραγματικῶς θὰ ἦταν ἄλλο άτομον. Κι' ἂν ἦταν ἐστὶ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πῇ τίποτα! Δὲν θὰ εἶχε ἰδέαν τῆς πρώτης ζωῆς της καὶ δὲν θὰ ἔξερε τίποτα νὰ μᾶς πῇ καὶ ἡ ἐπιστῆμη δὲν θὰ κερδίζε τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴ νεκρονάστασι ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, γιατί δὲ θὰ μάθαιναμε πὼς ἔγινε...

Αὐτὸ ὅπωςδήποτε δὲν μὲ ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ, γιατί δὲν εἶμαι καθόλου βέβαιος γι' αὐτὸ· ἄλλωστε αὐτὸ ἀντιβαίνει στὸ δόγμα τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς Θεολογίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο τὸ «*Κα*» εἶνε ὕψιστο μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐδῶ ὁ κ. Τρελόνι σταμάτησε καὶ πρώτος μίλησε ὁ δὲκατος Οὐίκερστον :

— Αὐτὰ ὅμως δὲν θὰ πούν ὅτι ἡ βασίλισσα φοβόταν μὴν εἰσβάλουν στὸν τάφον της :

Ὁ κ. Τρελόνι ἀπήντησε χαμογελῶντας :

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΘΡΑΙΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Ἡ σπάταλη ζωὴ του. Ἡ ἀδιαφορία του πρὸς τὸ χρῆμα. Μία συνάντησις μετὰ τὸν Μπαλζάκ. Τὸ σπινθηροβόλον πνεῦμα του. Δουμάς καὶ Οὐγκώ. Ἡ οἰκειότης του μετὰ τὸν κόσμον. Ἡ καλωσύνη του καὶ ἡ μεγάλη του καρδιά. Στεῦς γάμους τῆς κόρης του, κ.τ.λ.

Ὁ τόσο λαοφιλὴς συγγραφεὺς τῶν *Τριῶν Σωματοφύλλων* πού εἶνε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐνδόξους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας, ἄρχισε νὰ κερδίζει πολὺ γρήγορα μεγάλα ποσὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ἦταν ὅμως τόσο σπάταλος, ὥστε διαρκῶς παρενονεῖτο γιὰ ἐλλείψιν χρημάτων, καὶ πότε τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ σπαταλᾷ ἀφειδίως ἕνα ὡρὸν λεπτὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὲ διάφορα γεῦματα καὶ ἐσθῆτες καὶ πότε πάλι τὸν συναντοῦσε νὰ δανείζεται ἕνα ἐλάχιστον χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ περάσῃ τὴν... ἡμέραν του!

Ὅταν εἶχε χρήματα, σὲ σπῆτι του, προσεκαλεῖτο μεσημέρι καὶ βράδι, μιά δολοκλήρη στρατιὰ φίλων, στενῶν καὶ μὴ! Ὁ Δουμάς δὲν ἔλεγε ποτὲ τὸν ὄχι.

Τὸ νὰ εἶχε κανεὶς καὶ μιά καλημέρα μόνο μετὰ τὸν Δουμά, ἀκούσε γιὰ νὰ πῇ νὰ φῇ σπῆτι του :

Ἐνὰ πρωὶ μάλιστα, ὁ μάγειρός του, τὸν ἐρώτησε γιὰ πόσα πρόσωπα πρέπει νὰ μαγειρεύῃ τὸ βράδι. Καὶ ὁ Δουμάς τοῦ ἀπάντησε :

— Ἐγὼ προσκαλεῖται ὁκτώ... ἀλλὰ... ἐσὺ πρέπει νὰ μαγειρεύῃς γιὰ τριάντα. Δὲν ξεχάσαμε τί μορεῖ νὰ γίνῃ...

Πολλὲς φορὲς ἔλεγε στοὺς φίλους του μὲ κάποιο τόνο μεταμελείας :

— Φρίκη, φρίκη, τί θὰ γίνῃ;... Ὁ νέος Πλοῦταρχος πού θὰ γράφῃ κάποτε τὴν *Ζωὴν μου*, δὲν πρέπει νὰ παραλείψῃ νὰ περιγράφῃ αὐτὴ τὴν φοβερὴ σπατάλη του. Ἀ!... Εἶμαι ἀλήθεια ἕνα ὡστὸ ἐρρημνέμον πανδύ... Εἶνε φρίκη... Καὶ ὅμως δὲν βλέπω νὰ φταῖ ἐγὼ...

Τὴν ἴδια ὥρα στιγμὴ δὲν τόχε σὲ τίποτα νὰ ξανακαλέσῃ τοὺς φίλους του σὲ γεῦμα, καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ σπατάλη του.

Κάποτε ὁ Δουμάς καὶ ὁ Μπαλζάκ τσακώθηκαν σὲ γεῦμα. Εἶχαν ἀποφασίσει καὶ οἱ δύο τοὺς νὰ μὴ ξαναμιλήσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Κάποιον βράδν ὅμως ἡ τύχη τὸν ἔφερε νὰ βρεθῶν καὶ οἱ δύο, προσκαλεσμένοι σὲ ἴδιον φιλικὸ σπῆτι μὲς κυρίας. Ἀντίπαλον ἕνα ψυχρότατο χαιρετισμὸν καὶ δὲν εἶπαν οὔτε μιά λέξη. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Μπαλζάκ σπκώφῃ καὶ προχωρῶντας γιὰ χαιρετίσῃ τὴν οἰκοδόμοισιν εἶπε *συνεχίζοντας τὴν κοινότητα πού εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ πρῖν* :

— Τί τὸ θέλετε, κυρία μου, ἐγὼ μόνο ὅταν δὲν θὰ μπορῶ νὰ γράφω μὴ μυθιοτογράμματα, θέλω νὰ γράφω γιὰ τὸ θέατρο...

— Τότε πρέπει ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα! πετάχτηκε καὶ εἶπε ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Δουμάς...

Βέβαιος ὁ Δουμάς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ «*Ημικόσμου*» πού εἶχε γράφῃ ὁ γυνὸς του, ἔτρεξε ἀπὸ νωρὶς σὲ τὸ θέατρο γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ.

Ἡ παράδοσις ἄρχισε καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτῃ πράξιν ἡ ἐπιτυχία ἐφάνηκε ἐξοφαιμένη. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως—ἡ ὁποία ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος γιὰ τὸ γυνὸ του— ὁ Δουμάς συναντᾷ σὲ διάδρομον κάποιον νωριστὸν του :

— Λοιπόν, κύριε Δουμά, θὰ ἔχετε καὶ οἱ λίγη χαρὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν μεγάλην ἐπιτυχία...

— Λίγη χαρὰ; Τί λέτε; Εἶνε δική μου, ἐντελῶς δική μου, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία...

— Μὰ πῶς;... Ἐοῖς ἐκάνετε αὐτὸ τὸ ἔργο;

— Δὲν ἔκανα ἰδὲ ἔργο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο εἶνε. Ἐκανα τὸν συγγραφέα του!...

Ἐνὰ ἄλλο βράδν πάλι, σὲ κάποιο θέατρο, ὁ Δουμάς παρακολούθει μαζί μετὰ τὸν Σομὲ, μὴ καμωδία του. Ἐξάφην ὁ Δουμάς διακρίνει διπλὰ του ἕνα θεατὴ καὶ κοιμάται σπῆτι του.

— Κύριε, κύριε, γοορίζει καὶ λείπει στὸν συγγραφέα Σομὲ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντίπωση πού κάνουν τὰ ἔργα σου στὸν κόσμον! καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐρωτικό...

Τὸ ἄλλο βράδι, σὲ ἴδιον θέατρο, ἔπαιζαν μὴ καμωδία τοῦ Δουμά. Ὁ Σομὲ, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολούθεισεν πάλι μαζί μετὰ τὸν Δουμά, παρατηρεῖ καὶ αὐτὸς ἕνα ἄλλο θεατὴ νὰ κοιμάται σὲ κάποια θέση κοντὰ τους :

— Κύριε, κύριε, λέει τότε στὸν Δουμά, κυπώνοντας τὸν ἄξια σου ὄμο. Καὶ τὰ δικὰ σου ἔργα δὲν κανε πῶς...

Μὰ ὁ Δουμάς, φθεῖ ἐτοιμολόγος τοῦ ἀπάντησε :

— Μὰ; Αὐτὸς ὁ θεατὴς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ χρεονόμος, πού φαίνεται πὼς δὲν θὰ ζῇ πῶς ἀκόμα!...

Ἐνὰ πρωὶ, ὁ Δουμάς συναντήθηκε σὲ δρόμον μετὰ τὸν Οὐγκώ,

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ

Αἱ τελευταῖαι θελήσεις μερικῶν ἐκατομμυριούχων. — Ὁ αἰσθηματικὸς γέρος καὶ ἡ ὡραία μὴς Ἐλλιοτ. — Ὁ θεῖος, οἱ δύο ἀνεψιοὶ καὶ τὸ αὐτοκίνητον — Ὑποθέσεις γιὰ κινηματογράφον.

Εἰς κάθε ἐλεύθερον πολίτην ὁ νόμος δίδει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσία του ὅπως τοῦ ἀρέσει, καὶ ἀκόμη ὑπὸ οἰονομῶσι δόρους θέλει. Τοῦτο ἔδωκε ἀφορμὴ σὲ πολλοὺς ἰδιοτροπίους νὰ ἐπιβάλλουν ὁρὸς ἐξωφρενικὸς εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν περιουσιῶν τῶν. Τὰ ἐλάττωμα τῶν περιεργῶν τούτων διαθηκῶν ἄλλοτε μὲν εἶνε αἰσθηματικῆς φύσεως, συνήθως ὅμως ἡ ἐκδίκσις.

Ἐξάφην ἕνας ἐβδωμνιάρχης ἐκατομμυριούχος τοῦ Ὁχῆδ ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του 35.000 δολάρια σπῆτι δεσποινίδα Ἐφν Ἐλλιοτ, ὡρασιότατην ξανθὴν τὴν ὁποίαν μὴ φορὰ μόνον εἶχε συναντήσει σπῆτι ζωῆς του, σ' ἕνα χορὸ. Ἡ δὲς Ἐλλιοτ εἶχε ἀπομονώσει τὸν ἀσπρομάλλην ἐκατομμυριούχον, ἔξελαντν δὲ πολὺ διὰ τῆς ἀγγέλειαν δὲ τὴν εἶχε συμπεριλάβει στοὺς κληρονόμους του. Ὁ ἐκατομμυριούχος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ θίξῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς κόρης καὶ ἐδωρῆσε καλὸν νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ κληροδοτήματος. Καὶ ὁ λόγος ἦτο διὰ τὸν χορὸν ἐκείνον ἡ δὲς Ἐλλιοτ ἐδέχθη νὰ μιλήσῃ μετὰ καλωσύνης στὸ γέρον καὶ νὰ χορεύῃ ἕνα βάλς μαζί του. Ὁ ἔρμος καὶ ἐγκαταλειμένος γέρος ἠοδάνθη ἐγγνωμοσύνην γιὰ τὴν ὀλιγόστιμην συναναστροφήν του μετὰ τὴν κόρη καὶ σφριγῶσα νύκτιν τῆς κόρης καὶ τὴν ἐγγνωμοσύνην του αὐτὴ τὴν ἐξεδήλωσε ἐμπρόκτως διὰν μετὰ τρία ἔτη ἀπέθανε.

Παράδοξος εἶνε ἡ διαθήκη τοῦ Ἀγγλον Δύμην Ὀντέλ τοῦ Λονδίνου. Ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ ἀνθρώπος ὥριον ὥστε ἂν ἡ γυναῖκα του ἐλθῇ σὲ δεύτερον γάμον, νὰ πωληθῇ ἕνα μεγάλο οἰκόπεδόν του καὶ μὲ τὰ χρήματα ν' ἀγορασθῇ ἕνα πολυτιμο κόσμημα γιὰ τὴν χήραν του κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της.

Ἐνας φοιτητὴς τοῦ Κολομβιανοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗΣ

Του ANDRÉ DE LORDE

Το βοτανολογείο που βρίσκεται στη γωνία της οδού Λεπία, στη Μονμάρτη, άνηκε στην κυρά Γκωτιέ μια γυναίκα που πενήντα χρόνων, πρώην μαμή, η οποία είχε γνωρίσει μέρες πλούτου και ευτυχίας. Από τα παλιά της μεγαλεία, η κυρά Γκωτιέ διατηρούσε ακόμα χωρίς άλλο μερικώς υψηλές σχέσεις γιατί δεν παύει να σταματάει να αξιοκρατικό άμαξι ή εν' αυτοκίνητο πολυτελείας να σταματάει με πύργους στην πόρτα της.

Γι' αυτό η κυρά Γκωτιέ δεν ξαφνιάστηκε ένα πρωί βλέποντας μια κομψή κυρία να κατεβαίνει από ένα κουπέ με οικόσημο, να διατάζει μια σιγγιή να κλείσει να μπαίνει μες στο άμφιβολο αυτό κατάστημα.

— Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω, κυρία; ρώτησε η κυρά Γκωτιέ προσπαθώντας να τρυπήσει με το βλέμμα της το παχύ βέλο που έκρυβε το πρόσωπο της επισκέπτριας.

— Θέλω μορφίνη, απάντησε με προσπάθεια, σε χαμηλή φωνή η νέα γυναίκα.

— Μορφίνη! Ξανάπε ξαφνιασμένη η κυρά Γκωτιέ, μα δεν πουλάμε εδώ απ' αυτή, πηγαίνετε σε κανένα φαρμακείο.

— Ξερετε καλά ότι δε θα μου δώσουν.

— Προμηθευθείτε τότε μια έγχυση από τον γιατρό.

— Μα γιατί δε θέλετε να μου δώσετε αφού ξέρω πως έχετε...

Και για να κόψει μονομιάς όλες τις αρεστές της παλιάς μαμής, της έδειξε μια κάρα προσδεδεμένης:

— Αυτή η κυρία μ' έστειλε εδώ.

— Ω! αν έχετε ένα μέρος της κυρίας Βερνέιγ, είπε η κυρά Γκωτιέ αφού έριξε μια ματιά στην κάρα, αλλάζει το ζήτημα. Αυτή η κυρία είναι μια από τις πιο καλές πελάτισσές μου, στην οποία μπορώ να έχω κάθε εμπιστοσύνη. Θα με συγχωρήσετε για την πρώτη μου άρνηση. Αν ξέρατε τις εννοήσεις που έχουμε από την αστυνομία. Θέλετε να νάνε; Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε καλύτερα στο πάνω πάτωμα...

Η κυρά Γκωτιέ είχε ακόμα δυο δωμάτια πάνω από το κατάστημα της κ' εκεί γινότανε το εμπόριο της μορφίνης από το όποιο είχε τις πιο μεγάλες προσδόσεις.

— Όταν η κυρά Γκωτιέ έβαλε την καινούργια της πελάτισσα κ' έκατσε, άνοιξε ένα κουφάρι κρυμμένο στον τοίχο και ρώτησε:

— Πόση θέλετε;

— Δώστε μου είκοσι γραμμάρια.

— Είναι πολύ! Μα σας τη δίνω.

Και της έδειξε ένα μπουκαλάκι. Γι' αντίλλαγμα η νέα γυναίκα της έδωσε ένα χαρτονόμισμα των εκατό φράγκων.

— Μπορώ να κάνω μια ένεση εδώ, τώρα άμέσως; ρώτησε η άγνωστη.

— Δεν έχω κάνει από χτες.

— Ευχαρίστησε. Θα σας την ετοιμάσω μόνη μου. Έχετε τη μικρή σας σύριγγα; ...Δώστε τη μου. Πόση δώσατε;

— Πενήντα σαντιγκράμ!

— Πενήντα σαντιγκράμ! φώναξε η κυρά Γκωτιέ. Μα είναι πολύ, πάρα πολύ. Δε μπορώ να αναλάβω τέτοια ευθύνη. Να κάνετε την ένεση σπίτι σας.

Μα η ανάγκη του ευεργετικού δηλητηρίου έβασάνιζε τόσο τη μορφινομανή και οι ίκεσις της έγιναν τόσο επιμονές ώστε η κυρά Γκωτιέ άρχισε να ταλαντεύεται και με την προσφορά ενός νέου φιλοδωρήματος, οι ανησυχίες της σκορπίστηκαν.

Μεθοδικά καθόρισε τη δόση του πολυτίμου υγρού, έκοψε τη βελόνα, κ' έτρύπησε το χέρι στο μέρος που της έδειξε η νέα, βυθίζοντας τη βελόνα μονομιάς στη σάρκα.

— Έπειτα, άργα, άδειασε το περιεχόμενο της σύριγγας. Μα δεν είχε καλά-καλά τελειώσει την ένεση και η μορφινομανής έβγαλε μια κραυγή: τα μάτια της

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΦΡΑΪΝΤΕΡ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ήτανε βράδυ, ή ώρα έννιά. Ή Σάσα ή ύπηρέτρια, έφερε τὸ σαμπούρι καὶ τὸ άφισ στὸ μακρὸν τραπέζι. Ή Μαρία-Νικόλεβνα, ή νοικοκυρά, μᾶς γέμισε τὰ φλυτάνια. Στὴν ἄλλη άκρη τῆς κάμαρας ὁ άντρας τῆς έπαιξε «βίντε» μετὴν κόρη του, τὸ φίλο του τὸν γιαντρά, καὶ τὸ γαμπρό του. Καὶ ὁ φίλος μου ὁ Τζέμσον, πού έμενα τώρα μαζί του στὸ ρωσικὸ αὐτὸ σπίτι, διάβαζε τὸ «Ράσκο-Σλόβο».

— Αἱ, Φράντε, γράφει τίποτα ή έφημερίδα; ρώτησε ή Μαρία-Νικόλεβνα τὸ φίλο μου Τζέμσον, δίνοντάς του ένα φλυτζάνι τσάι.

— Ναί, κάτι γράφει, εἶπε ὁ Τζέμσον, μετὴν σκεπτικῶς. Αἱ, δὲν εἶνε καὶ τίποτα... Εἰν' ἀλήθεια όμως ὅτι μούκανε έντῶπις αὐτὸ πού εἶδα... Καὶ εἶνε παράξενο πράγμα, πολύ, πάρα πολύ παράξενο.

— Καὶ τί εἶνε; ρώτησε άμέσως μετὴν συνειθισμένη τῆς περιέργειας ή Μαρία-Νικόλεβνα.

— Γιὰ νὰ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται, εἶπε τότε ὁ φίλος μου, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ιστορία, μιὰ ιστορία μεγάλη καὶ παράξενη, πού δὲν θὰ τὴν πιστεύατε ποτέ... Εἶνε όμως πολὺ παράξενη αὐτὴ ή ιστορία...

— Πές μᾶς τὴ λοιπὴν, τοῦ εἶπα ἐγώ.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... Έκαμε τότε ὁ φίλος μου, ξέρω πὼς δὲ θὰ πιστέψετε ἀπ' ὅλα ὅσα θὰ σᾶς πῶ.

— Εἰμεις ἐπιμένουμε νὰ τὴν ἀκούσουμε τὴν παράξενη αὐτὴ ιστορία. Ἀναψε λοιπὸν ένα τσιγάρο ὁ Τζέμσον καὶ άρχισε:

— Έδω καὶ δύο χρόνια έμενα στὸ Χάϊδελμπεργκ καὶ παρακολουθοῦσα μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο. Έκει γνωρίστηκα καὶ έπισαα φίλα μ' ένα νεαρό φοιτητὴ πού τὸν έλεγαν Μπρόν.

Οἱ γονεῖς του ήταν Γερμανοί, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε ζήσει ὅλη του σχεδὸν τὴ ζωή στὴν Ἀμερικὴ καὶ ήτανε σάν Ἀμερικανός. Έγὼ τὸν ἐγνώρισα κατὰ τὴν μιὰ ἀπὸ τῆς πρώτες μέρες τῆς διαμονῆς μου στὸ Χάϊδελμπεργκ καὶ εἰν' ἀλήθεια ὅτι πολλὰς φορὲς μού φάνηκε χρήσιμος. Ήτανε κίλν καὶ ἑργατικό παιδί, τὸν συνεπάθησα καὶ ἐγίναμε καλοὶ καὶ ἀγαπημένοι φίλοι.

— Ἀργότερα, ὁ φίλος μου Μπρόν ἐγινε μηχανικός ἀφοῦ πήρε τὸ δίπλωμά του, δὲν έφυγε ἀλλ' έμεινε μαζί μου στὸ Χάϊδελμπεργκ.

Μιὰ μέρα, θυμοῦμαι, μού εἶπε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ στὰ περὶχωρα τῆς πόλεως πού μέναμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ προάστια. Έγὼ δέχτηκα μετὴν εὐχαρίστησι τὴν πρότασί του καὶ μιὰ μέρα πρωὶ-πρωὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐκδρομή.

Ὁ καιρὸς ήτανε θαυμάσιος καὶ περάσαμε πολὺ ὁμορφα. Γυρῶσαμε στὰ περὶχωρα τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα, βράδυ-βράδυ, φτάσαμε σ' ένα μικρὸ χωριὸ, τὸ Ζαλτσβαίν.

Ήταν ὥραιο μέρος καὶ εἶχε μιὰ παράξενη παλιὰ ἐκκλησίᾳ, πού εἶχε μέσα ένα σφῶδ λείψανα τοῦ Τριακονταετοῦς πολέμου. Ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου καταλύσαμε ήτανε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχαμε περάσει καὶ τώρα. Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ήτανε πρῶτα μοναστήρι καλογραιῶν· ἀλλὰ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού μέρος τοῦ κτιρίου κήκε σὲ μιὰ πυρκαϊά, εἶχε γίνει ξενοδοχεῖο. Ἀπάνω τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε ένα μικρὸ πύργο. Ὁτανε, φαίνεται, τὰ καμπαρά καὶ τοῦ μοναστηριοῦ.

Φάγαμε καλὰ καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε νωρίς. Μᾶς εἶχανε δώσει δύο κάμαρες καθαρὲς καὶ εὐρύχωρες καὶ εἰμασε καθ' ὅλα ἐνθουσιασμένοι. Οἱ κάμαρές μας συγκοινωνούσαν. Ή δικὴ μου συγκοινωνούσε ἀπ' εὐθείας μετὴν τὸ διάδρομο, ἐνῶ τοῦ Μπρόν συγκοινωνούσε μόνο μετὴν δικὴ μου· ἄλλη πόρτα δὲν εἶχε. Έκανε ζέστη πολλή, γι' αὐτὸ ὁ Μπρόν μού εἶπε ν' άφισω τὴν πόρτα του ἀνοιχτή· ἐγὼ τὴν άνοιξα καὶ άνοιξα καὶ τὰ δικά μου παράθυρα.

Ὁ Μπρόν έπεσε καὶ κοιμήθηκε, καθὼς κατάλαβα άμέσως, γιὰτὶ πολὺ γρήγορα άρχισε νὰ ροχαλίζει.

Έγὼ, δὲν μποροῦσα νὰ κλείσω μάτι. Αὐτὸ μού φάνηκε παράξενο γιὰτὶ εἶχα περπατήσει πολλὰ μίλλια.

Βλέποντας πὼς δὲν ἐρχόταν ὁ ὕπνος, άναψα ένα κερί καὶ άρχισα νὰ διαβάω έναν τόμο τοῦ Χάινε πού εἶχα πάρει μαζί μου. Ἀκουσα τὸ ρολοὶ τοῦ ξενοδοχείου νὰ χτυπᾷ δέκα, έπειτα έντεκα καὶ ἄκόμα δὲ μοῦχότανε διάθεσις νὰ κοιμηθῶ. Εἶπα μέσα μου:

— Θὰ διαβάσω ἄκόμα ἶσα μετὴν δώδεκα, καὶ έπειτα θὰ πέσω. Τὴ στιγμή πού τὸ ρολοὶ χτύπησε δώδεκα, παρὰ τέταρτο, ἐγὼ χασιμωρήθηκα γιὰ πρώτη φορὰ· αὐτὸ μετὴν εὐχαρίστησε, γιὰτὶ νόμισα ὅτι σὲ λίγο θ' άρχόταν ὁ ὕπνος.

Ἀφισα σὲ λίγο τὸ βιβλίό μου καὶ κίτταξα τὴν ὥρα. Ήτανε δώδεκα παρὰ ένα λεπτό. Έσβυσα τὸ κερί καὶ πλάγιασα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν ξέρω όμως γιὰτὶ, άρχισα νὰ μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα, καὶ περὶμένα, μόλις ἑφτανα στὰ ἐξήντα, ν' άκούσω τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ μεσάνυχτα.

Έρτασα στὰ ἐξήντα, μὰ δὲν άκουσα τίποτα... μηχανικά, ἐξακολουθοῦσα νὰ μετρῶ... ἑρτασα τὰ ἐκατὸν ἐξήντα, καὶ ἄκόμα τὸ ρολοὶ δὲν εἶχε χτυπήσει... μετρησα καὶ τὰ διακόσια, τίποτα! Τότε σκέφτηκα άμέσως πὼς θὰ εἶχα κάνει λάθος. Ἀναψα λοιπὸν ξανά

τὸ κερί μου, καὶ ἐκίτταξα τὸ ρολοὶ μου...

Ήτανε δώδεκα καὶ δύο λεπτά... Καὶ τὸ ρολοὶ δὲν εἶχε χτυπήσει! Έκείνη τὴ στιγμή δοκίμασα ένα ἀλλόκοτο καὶ δυσάρεστο αἰσθημα άνησυχίας μετὴν τὸ ρολοὶ στὸ χέρι, άναστηθήκα στὸ κρεβάτι μου καὶ μοῦρθε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ φωνάξω τὸν Μπρόν, πού τὸν άκουγα νὰ ροχαλίζει ἤσυχα· ἀλλὰ δὲν τάποφισα. Στάθηκα ἑστὰ ἀκριτὴν ὥρα, ὡς τις δώδεκα καὶ τέταρτο· καὶ άκουσα τότε τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ δώδεκα καὶ τέταρτο ὅπως πάντα. Σκέφτηκα λοιπὸν τότε ὅτι τὸ ρολοὶ θὰ χτύπησε χωρὶς ἄλλο μεσάνυχτα, ἀλλὰ ὅτι μένα θὰ με εἶχε πάρει γιὰ μιὰ στιγμή ὁ ὕπνος καὶ γι' αὐτὸ δὲν άκουσα. Μολαταῦτα, ήμουνα βέβαιος πὼς δὲν εἶχα κοιμηθῇ καθόλου... Ὁποσδήποτε, έσβυσα τὸ κερί μου, καὶ ήσύχασα. Ὁ ὕπνος μ' έπῆρε σχεδὸν άμέσως.

Τὸ πρῶτο πού κατάλαβα έπειτα ἀπ' αὐτὰ, ήτανε πὼς εἶχα ἐμπνεῖσι τρομαγμένος... Δὲν ξέρω γιὰτὶ, μού φάνηκε σάν νὰ με κάποιος κλείσει τὴν πόρτα πού συγκοινωνούσε καὶ κάμαρά μου μετὴν διπλανή, ὅπου κοιμῶταν ὁ φίλος μου.

Έσβαξα άμέσως νὰ βῶ τὰ στήθα· ἀλλὰ βῆκα τὸ κουτί άδισαν.

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή ένας φόβος· άνεξήγητος μ' έμπέδισε νὰ κινεῖσθαι πρὸς τὴν πόρτα. Τέλος, ἄμα εἶδα πὼς δὲν ἔπαυ οἷός μου, κατέβηκα μιὰ μεγάλη προσπάθεια καὶ κατώρθωσα νὰ κινεῖσθαι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ή πόρτα ήτανε κλειστή, ἀλλὰ καὶ κλειστὴν κλειδαρότρυπα καὶ τῆς χαρματιῆς εἶδα φῶς. Νόμισα πὼς ὁ Μπρόν εἶχε άναψει τὸ κερί του. Τὸν ἐφώνασα ὅχι καὶ πολὺ δυνατὰ· ἀλλὰ δὲν άκουσα ἀπάντησιν· τὸν ἐφώνασα καλὶ, δευτέρη φορὰ· καὶ πάλι δὲν έλαβα ἀπάντησιν.

Τότε σηκώθηκα καὶ ἐγὼ καὶ πῆγα ὡς τὴν πόρτα πού χωρίζε τὴν κάμαρά μου ἀπὸ τὴν δική του. Μόλις ἔφτασα κοντά, ή πόρτα άνοιξε λίγο, σιγά καὶ προσυλακτικά, καὶ ένα θαμπὸ φῶς ἐφώτισε ἄμυδρὰ τὴν κάμαρά μου· ἐκείνη τὴ στιγμή μού φάνηκε πὼς κάποιος μετὴν κινεῖτο. Ἀμέσως όμως ή πόρτα ξανάκλεισε πάλι, ἤσυχα καὶ ἄθόρυβα ὅπως ἀκριβὼς εἶχε άνοιξει.

Έγὼ, περπατώντας στὰ δάκτυλα, προχώρησα ὡς τὴν πόρτα· μού φάνηκε πὼς περάσε χρόνος ὀλάκερος ὡς πού νὰ τὴ φτάσω. Κι' ὅταν τὴν ἔφτασα, αἰσθηθήκα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ τὴν άνοίξω. Με εἶχε παραλῶσει ὁ φόβος...

Έβλεπα όμως ἄκόμα φῶς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ τῆς χαρματιῆς τῆς πόρτας... Κι' έξαφνα, καθὼς στεκόμενα ἄκινητος μπροστὰ στὴν πόρτα, άκουσα κρότο στὴν κάμαρα τοῦ Μπρόν...

Ἀκουσα βήματα πολλά, καὶ φωνὲς χαμηλές, πού μιλοῦσαν μιὰ ἄγνωστη γλῶσσα.

Έξαφνα, οἱ φωνὲς δυναμώσαν· άκουσα τότε τὸ θόρυβο μιᾶς ἀγῶρις πάλης· άκουσα έπειτα μιὰ ἄλλη φωνή, γνωστή μου φωνὴ αὐτὴ τὴ φορὰ, πού κατέληξε σὲ πνιγμένο βογγητό, βογγητὸ ἀπαισιο, φοβερό, πού μ' έκανε νὰ κρῖξω, καὶ ν' ανατριχιάσω ὀλάκερος... Καὶ τότε, —δὲν ξέρω ἂν ἐπανεκκίνησα τὴν ψυχραιμία μου ή ἂν μοῦδωσε τὸ θάρρος αὐτὸ ὁ φόβος μου— έπεσα ἀπάνω στὴν πόρτα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν άνοίξω. Δὲν άνοιγε...

Κάποιος ή κατὶ τὴν κρατοῦσε μετὴν τὴ δύναμὶ τοῦ κλειστὴ ἀπὸ μέσα. Τότε φώνασα μ' ὅλη τὴ δύναμὶ μου τὸ φίλο μου... Κι' ἐκείνη τὴ στιγμή, θυμάμαι, λάλησε τὸ πρῶτο κοκκόρι...

Ή πόρτα ὑποχώρησε, καὶ ἐγὼ έπεσα στὰ χέρια τοῦ φίλου μου Μπρόν. Ήτανε σκοτάδι! Ὁ Μπρόν, τρομαγμένος ἀπ' τὴ φωνή μου, άναψε άμέσως ένα σπέρτο καὶ μ' ἐρώτησε τί εἶχα πάθει...

Στὴν κάμαρά του δὲν ήτανε κανένας ἄλλος ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο, καὶ ὅλα τὰ πράγματα μένανε ἀνέπαφα στὴ θέσι τους, ἐν τᾷς ὅλαι. Έξω, ή πρώτη λάμψη τῆς αὐγῆς φώτιζε ἄμυδρὰ τὸν οὐρανό.

Έγὼ τοῦπα τότε πὼς μετὴν πείραξε ἐφιάλτης· τὸν ἐρώτησα έπειτα ἂν εἶχε πάθει καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο, ή ἂν τὸν ἐξυπνήσαν οἱ φωνὲς μου· εἶχε συμβεῖ τὸ δευτέρω· ὁ Μπρόν μούπε πὼς δὲν εἶχε κοιμηθεῖ ποτέ του καλλίτερα ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτή.

Τὴν ἄλλη μέρα συνεχίσαμε τὴ πορεία μας καὶ ὅταν γυρίσαμε στὸ Χάϊδελμπεργκ, ὁ Μπρόν έφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναεἶδα πιά ποτέ· ἀλληλογραφοῦσαμε όμως τακτικῶτα καὶ τὴν περασμένη ἀκριβὼς ἑβδομάδα έλαβα ένα γράμμα του ἀπὸ τὸ Νιζνί-Νοβγορόδ. Μοῦγραψε πὼς αὐτὸ τὸ μήνα θὰ πῆγαινε στὴ Μόσχα.

Καὶ τώρα φαντάζομαι πὼς ὅλοι σας θὰ άπορήτε τί σχέση μπορεῖ νάχῃ ή παράξενη αὐτὴ ιστορία πού σᾶς διηγήθηκα μετὴν αὐτὸ πού γράφει ή έφημερίδα. Ἀκούστε λοιπὸν, μᾶς εἶπε, καὶ μᾶς διάβασε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ «Ράσκο-Σλόβο»:

ΖΑΛΤΣΒΑΙΝ. Η Σεπτεμβρίου. —Εντός τοῦ κενταμοῦ ξενοδοχείου τῆς πόλεως αὐτοῦ παραλέγονται ἄνθρωποι. Ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι ὁ άντὴς μηχανικός ἐπαγγελματίας ὑπὸ φαντασματικῶν ἰσχυρισμῶν ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο ήτο πριν μοῖνες πολλοὶ πελάται εἶδον νὰ περιφέρονται ἐντός τοῦ ξενοδοχείου βεβαίως...

Τζακ Φράϊντερ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΙΕΡΟΜΠΕΡ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ

Ὁ Γασπάρ Μετρό, ἐγγάτης, σὲ παπουτσιδικο, ήταν παντρεμένος ἑδῶ καὶ ὀκτῶ χρόνια. Ένας σύζυγος εἶνε γνωστὸν ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ή παράλτος ή τωφλὸς γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ γυναῖκα του παραπάνω ἀπὸ δύο χιλιάδες ἐνιαχόσεις εἰκοσι τέσσερις μέρες. Τὴν δευτέρα Μαῖου, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάρῃ στὸ μαγαζὶ του, σκέφθηκε:

— Δὲν εἶχε, δὲν εἶχε, βαρεθῆκα πιά νὰ εἶμαι πιστός. Δὲ λέω πὼς ὁ ἀπάθος τὴ γυναῖκα μου δύο φορὲς, μιὰ φορὰ όμως πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὴν ἀπατήσω, καὶ σήμερα κίλας!

Σ' ὅλο τὸ ὁρόμο, ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ μαγαζὶ, δὲν έπαψε νὰ σκέπτεται μετὴν τρόπο θὰ κατάφερνε τὸν καταστήματόρη νὰ τὸν άφηνε λίγες ὥρες ἐλεύθερο σὸιδόσσημα τῆς ἡμέρας. Νάλεγε πὼς παντρεμένος ή ἀδελφότης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ γάμο τῆς· Ἀδύνατο. Τὸ ἀφεντικό του ήξερε ὅτι ήτανε μοναχοπαίδι... Νάλεγε πὼς ήτανε ὑποχρεωμένος νὰ πάρῃ στήν κινεῖα τῆς γιγας του· Ἀδύνατο. Τὸ ἀφεντικό του ήξερε ὅτι εἶχε χάσει ἀπὸ καιρὸ καὶ τῆς δύο του γιαννίδες. Καὶ κάθε ἄνθρωπος, ἄλλοιμονο! δὲν εἶχε παρὰ δύο μόνο γιαννίδες καὶ ὀχι τρεῖς!... Ὅταν άνοιξε τὴν πόρτα τοῦ παπουτσιδικοῦ εἶχε ἥδη σκεφθεῖ εἰκοσι προφάσεις. Καμμιά όμως δὲν τοῦ εἶχε φανεῖ ἱκανοποιητικὴ. Δὲν μποροῦσε ὡς τόσο νὰ πῇ στὸ ἀφεντικό του: «Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, καὶ Ἀντρέ, ἄφησέ με σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἐλεύθερο σὲ παρακαλῶ, γιὰτὶ θέλω ν' άπιστήσω στὴ γυναῖκα μου». Τὸ μόνο πού εἶχε νὰ κἀν ήταν ν' ἀναβάρῃ γιὰ καταλλήλοτερο καιρὸ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παρανόμων του πόθων.

Έξαφνα όμως τοῦ ήλθε μιὰ καλὴ ἐμπνευσις: — Ἀφεντικό, ἐπιθύησε, μ' ένα ὕψος ὀλιβερό, ἀφεντικό, σὲ παρακαλῶ πάλι νὰ μ' άφήσης λίγες ὥρες ἐλεύθερο... Κάνε μου τὴ χάρη πρόκειται γιὰ κατὶ πολὺ σοβαρό... Έχω τὴν ἰδέα, ὅτι ἑδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ή Λουκία, ή γυναῖκα μου, με ἀπατᾷ... Καὶ ὀδῶ, ἐνῶ τοῦ λόγου τῆς νομίζει ὅτι βήσκομαι ἑδῶ πέρα, νὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμή σπὶτι σπὶτι καὶ ἰδῶ τί κάνει ή προκομένη.

Ὁ κ. Βερνάρδος, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ παπουτσιδικοῦ ὅπου ἐδοῦλεν ὁ Μετρό, ήξευρε καλὰ ἀπὸ περὶα, δὲν εἶχε όμως ποτέ καταγίνει μετὴν μελέτῃ τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, γι' αὐτὸ καὶ ὅταν τὴν δευτέρα Μαῖου, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Μετρό γύρισε στὸ μαγαζὶ καὶ ξαναάδῃσε στὴ θέση του εὐθὺς μάλλον καὶ εἰχαριστημένος, ὁ ἀγαθὸς κ. Βερνάρδος δὲν ὑποπτεύθηκε, ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι ὁ Μετρό εἶταν χαρούμενος γιὰτὶ εἶχε ἐξακριβώσει ὅτι ή γυναῖκα του δὲν δὲν ἀπατᾷ. Ὡς τόσο δὲν άργησε νὰ μάρῃ ὅτι ὅταν μιὰ φορὰ φτερόρη ή ἀμφιβολία στήν καρδιά ἐνός συζύγου, δὲν μπορεῖ ὁ δύστηνος νὰ ξαναέρῃ τόσο εὐκόλα τὴν ἡσυχία του.

Τὴν 8η Μαῖου, πράγματι ὁ Μετρό—ὁ Μετρό ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταρῷ εἶχε σχηματίσει χωρὶς ἄλλο τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅταν άπιστήσῃ κανεὶς μιὰ φορὰ στὴ γυναῖκα του, δὲ χάνει τὸ κόρος ἂν άπιστήσῃ καὶ δευτέρη— τοῦ ἐδῆλωσε μετὴν φωνὴ πού ἐκρῶδιζε τὴν άγωνία του:

— Ἀφεντικό, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω τίποτε τὸ θετικό, τίς προάλλες. Ὅμως ὅσο τὸ ἀέπτομαι, τόσο μού φαίνεται ὅτι ή Λουκία μου σκαρώνει δουλειές. Αὐτὴ ή ιστορία δὲν μπορεῖ νὰ βασταῇ. Πρέπει νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ πράγματα... Ἀφισέ με σὲ παρακαλῶ δύο ὥρες ἐλεύθερο...

Τὴν 15ην καὶ τὴν 21 Μαῖου, ὁ Μετρό—ὁ Μετρό ὁ ὁποῖος εἶχε σχηματίσει χωρὶς ἄλλο ἐν τῷ μεταρῷ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅταν ἀπατήσῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα του, δὲν εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα ἂν τὴν ἀπατήσῃ καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις ἄκομ φορὲς—εἶπε στὸν κ. Βερνάρδο, μόλις συγκρατῶντας τὸ δάκρυά του:

— Ἀφεντικό, ἀφεντικό, εἶμαι πάρα πολὺ δυστοχημένος. Δὲν εἶχε, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ τί μού φτάνει ή γυναῖκα μου. Καὶ κατὶ—πὼς νὰ σοῦ πῶ;— κατὶ μού λέει πὼς σήμερα τὸ πρωί, ὀρισμένως πιά, θὰ καταφέρω νὰ μάρῶ ἂν ή Λουκία με ἀπατᾷ ή ὀχι... Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με δύο ὥρες ἐλεύθερος.

Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰούλιος, ὁ ἀγαθὸς κ. Βερνάρδος άρχισε νὰ στενοχωρεῖται. Ὁ Μετρό εἶχε σχηματίσει ἐν τῷ μεταρῷ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅταν ἀπατήσῃ κανεὶς τὴν γυναῖκά του, τέσσερις φορὲς, δὲν θὰ κατέβῃ ἀπ' τὸν θρόνο του ὁ Πάπας, ἂν τὴν ἀπατήσῃ καὶ πέντε, καὶ ὀκτῶ καὶ δέκα φορὲς; Ποιὸς ξέρει! Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως τὸ πρᾶγμα γεγονός εἶνε ἡ ἐδῆλωσε στὸν ἀφεντικό του ὅτι οἱ ὑποψίες του εἶχαν μεταβληθῇ σὲ βεβαιότητα. Δὲν τοῦ έφθανε

πιά, νὰ ζητᾷ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, δύο καὶ τριῶν ὥρων ἄδεια. Έσυνείθισε, δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα, νὰ κλαίγεται, λέγοντας:

— Δὲν φτάνει, ἀφεντικό, πὼς έμαθα ὅτι ή γυναῖκα μου με ἀπατᾷ. Πρέπει ἄκομ νὰ μάρῶ τώρα μετὴν πού με ἀπατᾷ, γιὰ νὰ μπορεῶ νὰ ζητήσω διαζύγιο. Ἀφισέ με δύο ὥρες ἐλεύθερο.

Ὁ κ. Βερνάρδος, θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ διῶξῃ τὸν Μετρό, καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μ' έναν ἄλλον ἐγγάτη, ἀνύπαντρο καὶ τακτικῶτα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πάντα δυσάρεστο γιὰ έναν καταστήματόρη νὰ χωρίζεται ἀπὸ ἑναν συνεγγάτη, τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ὁποῖου ἐγκωμιάζει, ἑδῶ καὶ δέκα χρόνια, σὲ ὅλους τοὺς πελάτας του; Προσπάθισε νὰ κἀν ὑπομονή. Κάθε φορὰ πού ὁ Μετρό τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια ν' άπουσίδῃ, ἐλπίζε ὅτι θὰ ήτον ή τελευταία. Συγχρόνως δὲν παρέλειπε νὰ τοῦ δίνῃ καὶ συμβουλές:

— Τί διῶβολο, Μετρό, τοῦλεγε, φανοῦ λίγο πιά καπνίσεις. Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ τὴν πιάσεις ποτέ, ἐπ' αὐτοφῶρ, κακομοῖρη μου! Σκέψου κατὶ, ἄφισον. Σπῖτο, τους καμμιά παιδίκα. Βρες κατὶ τέλος πάντων, ξέρω καὶ ἐγώ.

Κάθε φορὰ ὁ Μετρό συγκρατεγε μετὴν ὕψος ἀποφασιστικό, σὰ νὰ εἶλεγε: «Έννοια σου, ἀφεντικό, θὰ κάνω ὅπως λές». Δυστυχῶς όμως κάθε φορὰ πού ἐγύριζε ἀπ' τὴν μικρὴ του ἐκστρατεία, ἐπιθύησε, ἀπογοητευμένος:

— Ἄ, τὴ κίσσα! Τὴ κίσσα!... Τί νὰ σοῦ κάνω... Εἶνε βλέψεις πονηρότερες ἀπὸ μένα... Κρίμα τοὺς κόπους μου! Τὴν ἄλλη φορὰ όμως, πού θὰ μού πείσῃ, ἑδὲν πιάσω τὴν στρίγγλα.

Εἶχε περάσει ὁ Ἰούλιος, εἶχε περάσει καὶ ὁ Αὐγουστός. Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου, τὴν στιγμή πού τριτὴ κίλας φορὰ, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ἑβδομάδος, ὁ Μετρό ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ λείψῃ δύο ὥρες, ὁ κ. Βερνάρδος, τοῦ εἶπε:

— Βέβαια δὲν εἶνε λάθος δικὸ σου παιδί μου, πού πήρες μιὰ ἐλευνὴν μιὰ χαμένη, μιὰ τίποτνια. Καταλαβαίνεις όμως ὅτι τόσο γιὰ μένα σου καὶ γιὰ σένα εἶνε καιρὸς νὰ πάρῃ τέλος ή ιστορία αὐτή.

— Χριστέ μου, καὶ βέβαια εἶνε καιρός. Βαρεθῆκα νὰ κάνω τὸν κατὰκοπο τοῦ κακοῦ!

Ὁ κ. Βερνάρδος ἐφάνηκε ὅτι ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, κατόπιν όμως ἐξηκολούθησε:

— Εἶνε φανερό ὅτι ἂν ἔβλεπα πὼς θάφθανε μιὰ μέρα ὁ ἀποτέλεσμα, δὲ θὰ μωροχόταν ποτέ σὸν νοῦ, ν' ἀνακατευθῇ στὶς ὑποθέσεις σου. Ἀλλὰ νὰ, τί νὰ σοῦ πῶ, εἶδα πὼς μετὴν τὴν καλή σου θέλησιν, δὲ θὰ κατάφερνες τίποτα... Ὑπόχον προγμὰ πού εἶνε εὐκόλα νὰ τὰ μαθῇ ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτός ἀπ' τὸν σύζυγο... Ζήτησα πληροφορίες. Έκαμα μιὰ διακριτικὴ ἐρευνα σπὶτι σπῖτο σου. Έ λοιπὸν, φτωχέ μου Μετρό, ή γυναῖκα σου σὲ ἀπατᾷ ἑδῶ καὶ τρία χρόνια καὶ ξέρεις μετὴν πού; Μετὴν φίλο σου, τὸν Νέστορα Μπουλνέγκο, τῆς δημοκρατικῆς φρουρᾶς!...

Ὡς σὲ βλέπω καὶ με βλέπεις, κατακαμμένο μου!... Τὸν Μετρό τοῦρθε σάν ταμπλά

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ
ΕΙΝΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ, ΕΙΤΕ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΑΣ Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΙΟ ΔΙΑ-

ΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ.

Είς τήν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τῆς Παγκο-
σμίου Λογοτεχνίας ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας
τοῦ κόσμου, εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀπο-
τελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 50, ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 25, ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ γὰρ τὸν ἐδιόβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΥ (Δυὸ τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτεαι τοῦ Πύμ», αἱ ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ παλαίου σκληροῦ ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ τζου, γραμμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΔΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, μετὰ τὴν ἀσυνέτην τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺ πλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκερβίλ, ἐντυλίσσεται στυλὸς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, ὁποῖον μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μετὰ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΑΡΤΙΝ ΓΟΥΤΤΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα ῥομαντικῆς τέχνης γραμμμένο ἀπὸ τὸν ἐκτενέστατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν ποιητῶν τοῦ Παρισι, οἱ ἑρωτές τῶν, οἱ φτώχειαι περιγράφονται μετὰ δραματικὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης» ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀντὶ δραχμῶν 200 ἕκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς λίρας διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερδιακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδοτῶν, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μ. Γερλιγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεῦτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΗΤΑΝΕΦΕ».

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τὸ περίφημον

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1926»

Καλλιτεχνικώτατον, πολὺχρωμον, πολυσέλιδον, μετὰ θαυμασίας εἰκόνας, μετὰ λεπτότατες βινιέτες μετὰ πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ. κ. Γ. Λαμπιέρ, Δ. Λαυράκης, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Μετὰ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβάνα, Παλαμά, Πορφύρα, Μωραϊτίν, Κοντίνου, Μαλακάση, Ψυχάρη, Συναδινού, Μυρτιάσας, Βουτυρά, Βουτιερῖδη κ. λ. π. κ. λ. π. Μετὰ ὑπερόχους μεταφράσεις, διηγήματα, ἀνεκδοτά, ἱστορικὰ περίεργα, ἀστεία καὶ μετὰ τέσσαρα ἐλόκληρα θεατρικὰ ἔργα. ὅλα ταῦτα διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. 35. Πάντα τ' ἀνωτέρω βιβλία πρὸς ἀλλοῦ εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν Γραφείων μας (Λέκκα 7, Ἀθήναι) καθόσον ἐξεδόθησαν πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς τῶν βιβλίων μας δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τὰ ὅσα ἐπιβαρύνουν τοὺς παραλήπτας.